

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. - ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23 ΜΑΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 281 ΔΡΧ. 200

Η ΨΕΥΤΟ-ΕΙΡΗΝΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ S-300

Το τελευταίο διάστημα έχουμε γίνει όλοι θεατές ενός “ξαφνικού έρωτα” στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, συμπεριλαμβανόμενου του Κυπριακού: Επέκταση του δίμηνου μορατόριουμ για τις ασκήσεις στο Αιγαίο το καλοκαίρι, ελληνοτουρκική συναυλία στην Πράσινη Γραμμή, ακύρωση των πτήσεων ελληνικών μαχητικών στην Κύπρο κατά την τελευταία άσκηση κτλ. Ακόμη και περίπτωση να παραχωρηθούν διάδρομοι στα τουρκικά αεροπλάνα **μέσα από τα 10 μίλια** του εναέριου χώρου διέρρησε ότι συζητείται. Αν πίστευε κανείς όλα αυτά που βλέπει να συμβαίνουν γύρω του, θα νόμιζε ότι ζει τη χρυσή -όσο και άπιαστη- εκείνη εποχή που το τρίγωνο Αθήνα-Λευκωσία-Άγκυρα από τρίγωνο των Βερμούδων στις διεθνείς σχέσεις έχει μετατραπεί σε έναν «*όμορφο κόσμο ηθικό αγγελικά πλασμένο*». Πρώτοι-πρώτοι, βέβαια, σπεύδουν να στείλουν τα συχαρίκια για τη “νέα κατάσταση” οι φιλελεύθεροί μας ευρωπαίοι αστοί, στραβωμένοι από το παιχνίδι που τους παίζει η ρώσικη πολιτική, που τους αφήνει να πιστεύουν ότι είναι γενικά οι αδιαφιλονίκητοι νικητές του Ψυχρού Πολέμου, αλλά και ειδικά του ψυχρού ελληνοτουρκικού πολέμου. Είναι όμως πράγματι έτσι;

Έχουμε γράψει σχετικά πρόσφατα πως η ταχτική αυτή, να ρίχνεις δηλαδή στάχτη στα μάτια του αντίπαλου, που εφαρμόζεται σήμερα στις ελληνοτουρκικές σχέσεις με αιχμή το Κυπριακό, συνδέεται άμεσα τόσο με την αναγκαία -για τη ρώσικη στρατηγική- στήριξη του κλυδωνιζόμενου Ερμπακάν όσο και κυρίως με την επικείμενη (σε ένα χρόνο περίπου) εγκατάσταση του ρώσικου πυραυλικού συστήματος S-300, που θα σημάνει και το οριστικό πέρασμα της Κύπρου με τη Ρωσία. Η ρώσικη ταχτική απέναντι στη Δύση είναι πάντα η ταχτική του γόφου κοριού. Έτσι μόνο μπορεί να περνάει τα σχέδιά της χωρίς αντιδράσεις και μέτωπα των Δυ-

τικών εναντίον της.

Ειδικά στην περιοχή της νοτιανατολικής Μεσογείου, η ρώσικη διείσδυση στην Κύπρο και την Ελλάδα, για να γίνει αποδεκτή από τη Δύση, απαιτεί μια προσωρινή, μια επίπλαστη και εν πολλοίς τεχνητή ύφεση στις ελληνοτουρκικές και στις τουρκο-κυπριακές σχέσεις. Στρατηγικά ένταση με την Τουρκία και πόλεμος εναντίον της, ταχτικά ύφεση: Αυτό είναι το μεδούλι της ρώσικης πολιτικής στην περιοχή.

Στη βάση αυτής της πολιτικής συγκροτούνται οι επιτροπές εμπειρογνομόνων Ελλάδας και Τουρκίας, στα ίδια πλαίσια έγινε και η περίφημη συναυλία Ρουβά-Κουτ. Σημασία όμως για τη ρώσικη πολιτική έχει οι κινήσεις αυτές να μην αποχτούν ένα μόνιμο και οριστικό χαρακτήρα διευθέτησης των προβλημάτων και των διαφορών, γιατί τότε δε θα μπορεί να επιτευχθεί ο στρατηγικός στόχος της σύγκρουσης με την Τουρκία. Η ένταση θα τροφοδοτείται μόνο

όταν το επιθυμεί η Ρωσία και πάντα σε κατάλληλες και προσεκτικά μελετημένες δόσεις (βλέπε κρίση της Ίμιας, αμέσως μόλις ανέβηκε στην πρωθυπουργία ο Σημίτης). Η ρώσικη ταχτική είναι “ούτε ειρήνη ούτε πόλεμος”.

Και, βέβαια, με βάση τη λογική αυτή, στις κάθε είδους συνομιλίες απαγορεύεται να παίζει καθοριστικό ρόλο η Ευρωπαϊκή Ένωση, γιατί αυτή θέλει πραγματικά τη μόνιμη ειρήνη στα ελληνοτουρκικά, και τότε μπορεί να χαλάσει η σούπα. Έτσι εξηγούνται και οι συχνές και φαινομενικά αναίτιες επιθέσεις του Πάγκαλου κατά χωρών της ΕΕ και συγκεκριμένων πολιτικών, όπως του Κίνκελ. Από τη στιγμή, για παράδειγμα, που η συγκρότηση των επιτροπών εμπειρογνομόνων εμφανίστηκε ως το αποτέλεσμα των προσπαθειών του ολλανδού υπουργού Εξωτερικών Χανς Βαν Μίρλο και αυτό το αποδέχθηκαν τόσο η τουρκική όσο και η ελληνική κυβέρνηση, τότε τι νόημα έχει η συχνή αντι-

παράθεση του Πάγκαλου με την ολλανδική προεδρία, χωρίς μάλιστα να προηγηθεί κάτι από την πλευρά των Ολλανδών που θα μπορούσε να θεωρηθεί πρόκληση απέναντι στην Ελλάδα;

Μια τέτοια περίπτωση συνέβη σε συνέντευξη Τύπου που έδωσε στο Παρίσι ο Πάγκαλος, απορρίπτοντας κάτω από την πίεση των ελλήνων σοβινιστών (οι “32”) την ολλανδική πρόταση για απευθείας συνάντηση των επιτροπών εμπειρογνομόνων. Εκεί ο Πάγκαλος έκανε μια κυριολεκτικά αναίτια επίθεση στην ολλανδική προεδρία λέγοντας ότι «*η Ολλανδία είναι μια μεγάλη χώρα με μεγάλες πρωτοβουλίες και φιλοδοξίες. Η πραγματικότητα όμως πολλές φορές δεν μπορεί να ακολουθήσει τις φιλοδοξίες αυτές*» (Ελευθεροτυπία, 14 Μάη).

Και ενώ η μία πλευρά δέχεται επίθεση, η άλλη (η ρώσικη) χειροκροτείται, τη στιγμή μάλιστα που προτείνει παγίωση της διχοτόμησης της Κύπρου. Στο ίδιο

φύλλο της παραπάνω εφημερίδας και στο αμέσως αποκάτω άρθρο της ίδιας σελίδας διαβάζουμε ότι ο υφυπουργός Εξωτερικών Κραβιδιώτης χαρακτήρισε “ευπρόσδεκτα” τα εφτά σημεία του ρώσικου σχεδίου για το Κυπριακό και τόνισε ότι «*η Ρωσία μπορεί να παίξει εξισορροπητικό ρόλο στο Κυπριακό εν σχέσει και με άλλες πρωτοβουλίες*». Δηλαδή ζήτη η ρώσικη πρόταση, κάτω οι δυτικές προτάσεις, στο βαθμό που δε βάζουν τη Ρωσία στο παιχνίδι. Να υπενθυμίσουμε εδώ ότι, όπως σωστά υπογραμμίζεται στο ίδιο άρθρο, «*η Ρωσία εμμένει σε εμπλοκή του Συμβουλίου Ασφαλείας στις προσπάθειες λύσης του Κυπριακού και εξακολουθεί να υποστηρίζει την ανάθεση στα μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ρόλου Επιτροπής Επαφής για την παρακολούθηση όλων των ενεργειών που αναλαμβάνονται*

συνέχεια στη σελ. 10

ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕΙ Η ΣΥΝΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Ο υπουργός Εσωτερικών Παπαδόπουλος προωθεί τους τελευταίους μήνες το πρόγραμμα “Ιωάννης Καποδίστριας” για την αναγκαστική συνένωση δήμων και κοινοτήτων στα πλαίσια του εκσυγχρονισμού της τοπικής αυτοδιοίκησης και της δημοσίας διοίκησης με βάση τα ευρωπαϊκά πρότυπα. Με βάση αυτό το πρόγραμμα, οι 5.500 δήμοι και κοινότητες θα περιοριστούν σε περίπου 810 νέους δήμους. Πρόκειται για ένα προοδευτικό μέτρο που βρίσκει αντίθετο όλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ με πρωτοπορία το ψευτοΚΚΕ, που σε κάθε φύλλο του δημοσιεύει και από μία διακήρυξη ανεξαρτησίας των πιο μικρών και απομονωμένων κοινοτήτων της

χώρας μας στη βάση ενός αντιδραστικού τοπικισμού.

Το πρόγραμμα “Ιωάννης Καποδίστριας” καταργεί την πολυδιάσπαση της χώρας σε πολλούς μικρούς ανίσχυρους δήμους και κοινότητες και δημιουργεί ένα σύνολο λιγότερων και βιώσιμων δήμων. Πρόκειται για ένα πρόγραμμα που περιορίζει σημαντικά το καθεστώς της γραφειοκρατίας και της μίζας που επικρατεί σήμερα στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, το καθεστώς του δήμου-κομματικού φέουδου. Μέχρι τώρα οι δήμοι λειτουργούσαν σαν κομματικά οχυρά, σε κάθε τομέα της λειτουργίας τους, από τις προσλήψεις μέχρι τις προμήθειες και τις αναθέσεις έργων. Είναι χαρακτηριστι-

κό ότι 50 δις δρχ. ετησίως δίνονταν στους δήμους από τα υπουργεία “κάτω από το τραπέζι” σαν οικονομικές ενισχύσεις με αδιαφανείς διαδικασίες και με βάση “πελατειακές σχέσεις”. Τα κονδύλια αυτά θα διατίθενται πλέον φανερά και με κεντρικό σχεδιασμό από τη διυπουργική επιτροπή παρακολούθησης. Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι σ’ αυτό το νέο σχέδιο χρηματοδότησης ο Παπαδόπουλος συνάντησε την αντίθεση (ποιου άλλου;) του Λαλιώτη, το υπουργείο του οποίου είναι ένα από τα υπουργεία που συμμετέχει στη χρηματοδότηση των δήμων (Ελευθερος Τύπος, 2 Μαΐου).

Η αναγκαστική συνένωση δήμων και κοινοτήτων οδηγεί -σύμ-

φωνα με το υπουργείο Εσωτερικών- σε τέσσερα επίπεδα εξουσίας: Στην Περιφέρεια, τη Νομαρχία, την Τοπική Αυτοδιοίκηση και το κεντρικό κράτος, που, σύμφωνα με τον Παπαδόπουλο, θα λειτουργεί πλέον σαν «*κράτος-στρατηγείο, όπως συμβαίνει σε όλο τον κόσμο*». Τα υπουργεία «*θα γίνουν όργανα παραγωγής πολιτικής και επιτελικού ελέγχου*» (Επενδυτής, 17-18/5). Πρόκειται για την αναπτυξιακή πολιτική της συγκέντρωσης του σύγχρονου καπιταλιστικού κράτους ενάντια στην πολιτική της γραφειοκρατικής διάσπασης και αποδιοργάνωσης. Κάθε απομακρυσμένη κοινότητα

συνέχεια στη σελ. 2

ΝΑ ΥΛΟΠΟΙΗΘΕΙ ΤΟ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕΙ Η ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ

Σε αναπτυξιακή τροχιά φαίνεται πως μπαίνουν τα Ναυπηγεία Σκαρραμαγκά.

Μετά την απόφαση της αρμόδιας ευρωπαϊκής επιτροπής να δεχθεί την πρόταση του υπουργείου Βιομηχανίας για παραγραφή των χρεών, η διοίκηση του ναυπηγείου ανακοίνωσε επενδυτικό πρόγραμμα ύψους 12,5 δις δρχ. που θα ολοκληρωθεί μέσα σε δύο χρόνια.

Πρόκειται για μια επένδυση σε σύγχρονο μηχανολογικό εξοπλισμό που μπορεί να βάλει το ναυπηγείο στο δρόμο του εκσυγχρονισμού και της ανάπτυξης.

Η υλοποίηση αυτού του επενδυτικού προγράμματος έχει μια γενικότερη σημασία για ολόκληρη την οικονομική πορεία της χώρας. Γιατί δείχνει τις δυνατότητες της ανάπτυξης μέσα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης καταρρίπτοντας τους μύθους του σοσιαλισμού. Γι' αυτό άλλωστε και δε θα είναι ένα εύκολο πράγμα. Όπως άλλωστε δεν ήταν και

εύκολη η μέχρι τώρα πορεία της διατήρησης του ναυπηγείου, μια πορεία σκληρής πάλης με το σοσιαλισμό και ιδιαίτερα με το σκληρό του πυρήνα, το ψευτοΚΚΕ, που έκανε ό,τι μπορούσε για να σαμποτάρει τη λειτουργία του ναυπηγείου κάτω από το νέο ιδιοκτησιακό καθεστώς του 51%-49% και της διοίκησης από την αγγλική εταιρεία Brown and Root.

Πιστεύουμε ότι το ίδιο σαμποτάζ θα συνεχιστεί με πιο έντονες μορφές τόσο μέσα στο ναυπηγείο, αλλά και ευρύτερα από τις μεταβιβάσεις-αντιευρωπαϊκές ρωσόφιλες δυνάμεις μέσα στο κράτος και την κυβέρνηση. Γι' αυτό πάνω απ' όλα το θέμα της υλοποίησης του επενδυτικού προγράμματος είναι θέμα πολιτικής και συνδικαλιστικής πάλης των ίδιων εργατών και των δημοκρατικών συνδικαλιστών μέσα στο ναυπηγείο.

Είναι χαρακτηριστική εδώ η ε-

μπειρία από την αντίστοιχη προσπάθεια που έγινε από τον όμιλο Περατικού το 1995 στα ναυπηγεία της Ελευσίνας, όταν σαμποταρίστηκε με τον πιο ωμό τρόπο αντίστοιχο επενδυτικό πρόγραμμα που είχε εγκριθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση, με αποτέλεσμα το ναυπηγείο αυτό να γνωρίσει, μετά την εγκατάλειψή του από τον Περατικό, την κρίση.

Αρκεί να αναφέρουμε πως τα ναυπηγεία της Ελευσίνας από τον Αύγουστο του 1995 ως σήμερα έχουν κοστίσει -σύμφωνα με πληροφορίες του Τύπου- πάνω από 10 δις δρχ. στο Δημόσιο, διπλάσια δηλαδή χρήματα από το ποσό της κρατικής χρηματοδότησης του επενδυτικού προγράμματος του Ομίλου Περατικού. Υπενθυμίζουμε στους αναγνώστες μας πως το επενδυτικό αυτό πρόγραμμα ήταν ύψους 11,5 δις δρχ. με μισή χρηματοδότηση από τις κρατικές τράπεζες.

Τα ναυπηγεία της Ελευσίνας βρίσκονται σήμερα στο πιο κρίσιμο σημείο για την ίδια τους την ύπαρξη. Ενώ στις 23 Απρίλη είχε μονογραφεί η συμφωνία από τις ιδιοκτήτριες τράπεζες και τον Όμιλο Ταβουλάρη, που έχει τα ναυπηγεία του Νεωρίου, για την αγορά των ναυπηγείων της Ελευσίνας, είχαν "κολλήσει" οι συμφωνημένες μετατάξεις 700 εργαζομένων, πράγμα που έδινε τη δυνατότητα στο ψευτοΚΚΕ να προκαλεί "κινητοποιήσεις" σε μια νέα του προσπάθεια να σαμποτάρει τη μόνη ανάσα ζωής για το ναυπηγείο.

Όμως την τελευταία εβδομάδα σημειώθηκαν θετικά βήματα στην πορεία προς την ιδιωτικοποίηση.

Καταρχήν συμφωνήθηκαν ανάμεσα στους υποψήφιους αγοραστής και το υπουργείο Εθνικής Άμυνας όλα τα ζητήματα που αφορούσαν την κατασκευή τριών αρματαγωγών. Η συμφωνία αυτή χα-

ρακτηρίστηκε "φιλή ζωής" για το Ναυπηγείο.

Παράλληλα προχώρησε το ζήτημα 400 μετατάξεων, ενώ η διοίκηση του σωματίου ξεκίνησε συζητήσεις με τους υποψήφιους αγοραστής πάνω σε εργασιακά θέματα.

Η ναυπηγική βιομηχανία είναι ίσως ο κλάδος εκείνος της βαριάς βιομηχανίας που ο σοσιαλισμός εξαπέλυσε την πιο βίαιη επίθεση για την καταστροφή του. Γιατί είναι ένας κλάδος-βάση για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Αυτό είναι όμως που γέννησε και γεννάει τις αντίρροπες δημοκρατικές δυνάμεις, που μπορούν να δώσουν την πάλη για τη διατήρηση και την ανάπτυξη ολάκερης της ναυπηγοεπισκευαστικής βιομηχανίας.

Η ενότητα του εργατικού κινήματος σε Σκαρραμαγκά, Ελευσίνα και Πέραμα είναι η βασική προϋπόθεση για μια τέτοια πορεία.

ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕΙ Η ΣΥΝΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

της χώρας, κάθε απομονωμένο χωριό με ολιγάριθμο πληθυσμό που ούτε αυτόνομα μπορεί να λειτουργήσει ούτε υπάγεται σε κάποιον κεντρικό σχεδιασμό, θα αποκτήσει οντότητα λειτουργώντας στα πλαίσια ενός ισχυρού δήμου με ευκολότερη πρόσβαση στις υπηρεσίες και δυνατότητες ανάπτυξης.

Ο Παπαδόπουλος σχεδιάζει ένα κράτος με ευρωπαϊκό προσανατολισμό. Σε συνέντευξή του στον *Επενδυτή*, 17-18/5, λέει: «*Η ριζική μεταρρύθμιση του κράτους είναι όρος επιβίωσης. Είναι εύκολο να μιλάμε για πορεία προς την Ευρώπη, αλλά μ' αυτό το κράτος και μ' αυτή την κοινωνική διάρθρωση δεν έχει πολλές ελπίδες να επιβιώσει*». Και σε συνέντευξή του στο *Έθνος*, 15/4, συμπληρώνει: «*Σε όλη την Ευρώπη, πλην Γαλλίας, έχουν προχωρήσει εδώ και πολύ καιρό σε δραστικά μέτρα αναγκαστικών συνενώσεων*». Είναι σαφές, επίσης, ότι η νέα αυτή διοικητική δομή θα οδηγήσει σε ένα πιο ευέλικτο και λειτουργικό κράτος, που θα μπορεί ν' αντιμετωπίσει σε κάποιο βαθμό το σαμποτάζ του σοσιαλισμού στην απορρόφηση των κοινοτικών κονδυλίων και θα επιτρέψει μία στοιχειώδη αναπτυξιακή πολιτική.

Η ΚΕΔΚΕ, με πρόεδρο τον Αβραμόπουλο, ψήφισε με συντριπτική πλειοψηφία υπέρ της πρότασης Παπαδόπουλου. Οι μόνες αντιδράσεις προήλθαν από κάποιους κοινοτάρχες που δεν είχαν δικαίωμα ψήφου (*Βήμα*, 30/3). Είναι ενδεικτικό ότι οι εκπρόσωποι των πιο μικρών μονάδων αντι-

δρούν στα πλαίσια ενός αρρωστημένου τοπικισμού, που εκμεταλλεύεται στο έπακρο το ψευτοΚΚΕ.

Το ψευτοΚΚΕ έχει κηρύξει το δικό του "ανένδοτο" και κάθε μέρα καρφώνει την "κόκκινη" σημαία σε άλλη μια απομακρυσμένη βουνοκορφή της χώρας που διακηρύσσει την "ανεξαρτησία" της. Ξαφνικά μας προέκυψαν όλοι οι κοινοτάρχες στο ρόλο των σύγχρονων "ανυπότακτων Γαλατών"! Μέσα στη διάλυση και τη διάσπαση του κράτους το ψευτοΚΚΕ έχει τη δυνατότητα να κάνει πιο εύκολα το κομματικό του παιχνίδι, τα ρουσφέτια του, να προωθεί πολιτικές αποφάσεις σε τοπικό επίπεδο, να κάνει συμμαχίες, να εκμεταλλεύεται τοπικιστικές αντιθέσεις, να προπαγανδίζει σε καθυστερημένους πληθυσμούς τις νεοναζιστικές του θέσεις. Η συγκέντρωση ενισχύει αντικειμενικά την πιο προοδευτική πτέρυγα της αστικής τάξης και φέρνει -επίσης αντικειμενικά- τη χώρα πιο κοντά στην Ευρώπη. Γι' αυτό το ψευτοΚΚΕ βρέθηκε τώρα να υπερασπίζει μέχρι θανάτου το δικαίωμα κάθε ραχούλας να διαδραματίζει τον αυτόνομο ρόλο της.

Μαζί και ο ΣΥΝ, ο οποίος υποστηρίζει τις αναγκαστικές συνενώσεις με όρους που ουσιαστικά τις καθιστούν αδύνατες, όπως και η ΝΔ του Κώστα Καραμανλή. Ποια είναι γενικά η πλατφόρμα τους ενάντια στις συνενώσεις; Λέει, με φρασεολογία που θα ζήλευε κάθε κνίτης, ο Προκόπης Παυλόπουλος, βουλευτής της ΝΔ, σε άρθρο του στο *Βήμα*, 4/5: «*Η τοπική αυτοδιοίκηση αποτελεί: 1. Ακρογωνιαίο λίθο της δημοκρα-*

τικής οργάνωσης του κράτους. 2. Βασικό θεσμό μέσω του οποίου ασκείται και εκφράζεται η λαϊκή κυριαρχία», το οποίο μεταφράζεται ως εξής: Αν περιορίσουμε τις εξουσίες του κοινοτάρχη της Καρδίτσομαγούλας, για παράδειγμα, αυτό θα είναι ένα καίριο πλήγμα στην έκφραση της λαϊκής βούλησης και στην αρχή της λαϊκής κυριαρχίας. Όμως είναι σαφές ότι η συνένωση δεν καταργεί την Τοπική Αυτοδιοίκηση, αλλά την ενισχύει, αφού οδηγεί στη μεγαλύτερη αυτονομία της. Οποιοσδήποτε λογικός άνθρωπος μπορεί να κατανοήσει ότι η κοινότητα της Καρδίτσομαγούλας δεν μπορεί να παίξει αυτόνομο ρόλο στην οικονομική, πολιτική και κοινωνική ζωή της χώρας, σε αντίθεση με έναν ισχυρό δήμο, που θα περιλαμβάνει και την κοινότητα της Καρδίτσομαγούλας.

Τον Παυλόπουλο συμπληρώνει ο γνήσιος κνίτης Σταύρος Βαρούτσης, μέλος του Τμήματος της Τοπικής Αυτοδιοίκησης της ΚΕ του ψευτοΚΚΕ, υποστηρίζοντας ότι «*το πρόγραμμα των αναγκαστικών συνενώσεων είναι άλλο ένα νομοθέτημα με το οποίο γίνεται προσπάθεια η ΤΑ να γίνει ένας μηχανισμός αμεσότερης εφαρμογής των επιταγών της ΕΕ. Ακόμα υποχρεωτικές συνενώσεις χωρίς κίνητρα θα οδηγήσουν αναπόφευκτα τους ΟΤΑ στην εφαρμογή του τριπτύχου πρόσθετη φορολόγηση-ιδιωτικοποίηση-ανταποδοτικότητα*» (*Ριζοσπάστης*, 15/4).

Καταρχήν η ΕΕ στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν έδωσε καμία επιταγή. Δεν έβγαλε καμία οδηγία. Οι ανάγκες της επιβίωσης του κράτους και της ανάπτυξης οδη-

γούν στην αναγκαστική συνένωση. Αυτή η ανάπτυξη αντικειμενικά θα οδηγήσει σε μεγαλύτερο δέσμευτο της χώρας με την Ευρώπη. Δεύτερο, είναι αισχρο ψέμα ότι η αναγκαστική συνένωση θα επιβαρύνει περισσότερο τον κρατικό προϋπολογισμό απ' ό,τι τον επιβαρύνουν οι δαπάνες για την "αυτόνομη" ύπαρξη της κοινότητας της Καρδίτσομαγούλας. Ίσα-ίσα, η συνένωση θα μειώσει στο ελάχιστο τα γραφειοκρατικά έξοδα διοίκησης των ξεχωριστών κοινοτήτων (γραφεία, προσωπικό, τεχνικά μέσα, κοινοτάρχες και συμβούλια κτλ.) Από κει και πέρα, με ποιο τρόπο συνδέονται οι συνενώσεις με τις ιδιωτικοποιήσεις, αυτό μόνο ο Βαρούτσης θα μπορούσε να μας το εξηγήσει.

Το ψευτοΚΚΕ είναι υπέρ των εθελούσιων συνενώσεων και χαιρετίζει ένα πλήθος τοπικών δημοψηφισμάτων που γίνονται τελευταία "υπό την αιγίδα του" για την αναγκαστική συνένωση, τύπου "Δημοψήφισμα για το Μάα-στριχτ". Σε ένα τέτοιο δημοψήφισμα στην κοινότητα της Καρδίτσομαγούλας, την οποία εντελώς τυχαία αναφέραμε σαν παράδειγμα, σε σύνολο 921 ψηφισάντων, 865 ψήφισαν κατά, 44 ψήφισαν υπέρ, ενώ υπήρξαν και 12 άκυρα ψηφοδέλτια. Προφανώς αυτή η κοινότητα, ανάμεσα σε πολλές άλλες, θέλει να διατηρήσει το ιδιαίτερο τοπικό χρώμα της και τον αυτόνομο ρόλο της. Οι εθελούσιες συνενώσεις όμως δεν είναι καινούρια πρόταση. Ο Παπαδόπουλος λέει για τις εθελούσιες συνενώσεις (*Έθνος*, 15/4): «*Λειτουργούν αυτά 15 χρόνια και απέτυχαν. Διότι λειτούργησαν νο-*

στροί τοπικισμοί, συναισθηματισμοί, συμπάθειες και ιδιοτέλειες, με αποτέλεσμα όλα αυτά να οδηγήσουν στο να μην μπορέσει να πετύχει ο θεσμός της εκούσιας συνένωσης».

Ας μας συγχωρήσουν οι κάτοικοι της Καρδίτσομαγούλας, στην οποία καλώς ή κακώς δεν έχουμε πάει ποτέ. Αλλά η αντιαναπτυξιακή πολιτική του ψευτοΚΚΕ δε θα ωφελήσει την κοινότητά τους, όπως δε θα ωφελήσει καμία κοινότητα και κανένα δήμο. Αντίθετα, θα οδηγήσει τη χώρα στην καταστροφή και στον πόλεμο για τα συμφέροντα μιας φασιστικής υπερδύναμης.

Το πρόγραμμα "Ιωάννης Καποδίστριας" (αυτό το ρώσο πράχτορα διάλεξε για το όνομα του προγράμματός του ο δυστυχής Παπαδόπουλος), το οποίο θα συζητηθεί στη Βουλή τον Οκτώβρη και θα αρχίσει να εφαρμόζεται στις αρχές του 1998, είναι ένα πρόγραμμα ανάπτυξης και ένα χτύπημα στο γραφειοκρατικό κράτος του μεσαίου και του πολέμου, και σαν τέτοιο πρέπει να το υποστηρίζει κάθε δημοκράτης στη χώρα μας.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 4.800
Εξαμηνιαία: 2.400

ΑΠΟΘΡΑΣΥΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ

Επίθεση και τραυματισμοί μελών του ΝΑΡ

Την παραμονή της Πρωτομαγιάς, 30 του Απρίλη, μια ομάδα τραμπούκων της χιτλερικής "Χρυσής Αυγής", στις 8 το βράδυ, στη διασταύρωση 3ης Σεπτέμβρη και Χαλκοκονδύλη επιτέθηκαν και χτύπησαν βάνουσα τρία μέλη της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση (νεολαία του ΝΑΡ) και του ΝΑΡ την ώρα που κολλούσαν αφίσες για τον εορτασμό της "τρίτης" Πρωτομαγιάς στην Ομόνοια.

Ένα μέλος του ΝΑΡ με διάσειση και κάταγμα στη μύτη μεταφέρθηκε και νοσηλεύτηκε στο ΚΑΤ, ενώ οι άλλοι δύο τραυματίστηκαν ελαφρά.

Η ΟΑΚΚΕ καταδικάζει τη βάρβαρη επίθεση των ναζιστών ενάντια στα τρία μέλη του ΝΑΡ και καλεί όλους τους δημοκρατικούς πολίτες και κάθε άνθρωπο που νοιάζεται για τη δημοκρατική πορεία αυτού του τόπου σε κοινή δράση για την απαγόρευση της χιτλερικής συμμορίας.

Η συνέχιση και κλιμάκωση της τραμπούκικης δράσης των ναζί γίνεται κάτω από τη σκανδαλώδη πολιτική κάλυψη και ατιμωρησία που τους παρέχει το πολιτικό καθεστώς. Την ευθύνη για το γεγονός αυτό φέρει στο σύνολό της η αστική τάξη, όλα τα κοινοβουλευτικά και εξωκοινοβουλευτικά κόμματα, συμπεριλαμβανόμενου και του ίδιου του ΝΑΡ.

Έτσι, η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση όπου επιτρέπεται η νόμιμη λειτουργία και δράση των χιτλερικών. Πράγμα που δεν είναι καθόλου τυχαίο γεγονός.

Η "Χρυσή Αυγή" έχει μια κατεξοχήν αντιευρωπαϊκή-αντιμαστριχ πλατφόρμα, μια κατεξοχήν αντιδυτική-αντιτουρκική γραμμή και υποστηρίζει με πάθος την προμήθεια ροσικων όπλων από την Ελλάδα, την εγκατάσταση των ροσικων πυραύλων S-300 στην Κύπρο και τη ροσική στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου" στα Βαλκάνια με τον άξονα ΜΟΣΧΑ-ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ-ΑΘΗΝΑ.

Αυτές οι ιδέες της "Χ.Α." είναι που τη μετατρέπουν σε καθεστωτική πολιτική δύναμη, μια που αυτές λιγότερο ή περισσότερο είναι ιδέες που φέρουν όλες οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας μας, μικρές και μεγάλες.

Οι ναζιστές της "Χ.Α.", σα μαύρη αντίδραση, δεν μπορούσαν παρά να συναντηθούν σε πολιτικό επίπεδο με το πιο μαύρο αντιδραστικό κέντρο στη χώρα, το ψευτοΚΚΕ.

Τόσο η δήλωση του "μεγάλου αρχηγού" Ν. Γ. Μιχαλολιάκου: «Δεν μπορεί να ανεχθεί να του λένε όλα τα κόμματα πλην του ΚΚΕ, και σ' αυτό το σημείο συμφωνούμε με το ΚΚΕ όσο και αν φαίνεται οξύμωρο, ότι η ΕΟΚ είναι ο επίγειος παράδεισος που θα μας σώσει» (Χ.Α., 30 Ιουνίου 1995), όσο και το κάλεσμα της "Χ.Α." στα μέλη της: «Αν θέλεις να ενημερωθείς, διάβασε "Εστία", "Ελ. Ωρα", "Ριζοσπάστη", όχι όμως ξενοκινούμενες και μυστικοϋπηρε-

σιακές εφημερίδες» (Χ.Α., 13-18/12/96), αποτελούν τρανταχτές αποδείξεις αυτής της συνεύρεσης.

Βέβαια, αυτή η αγάπη είναι αμοιβαία και απ' τις δύο πλευρές. Είναι χαρακτηριστική η στάση του ψευτοΚΚΕ στο αντιφασιστικό συλλαλητήριο στις 29/2/96 στον Πειραιά, όπου αυτό το κόμμα όχι μόνο δε συμμετείχε στην πορεία, αλλά έκανε ό,τι ήταν δυνατό για να τη χτυπήσει. Η "Χ.Α.", λοιπόν, δρα σαν το μακρύ χέρι του σοσιαλφασισμού. Τέτοια ήταν τα δύο χτυπήματα που έδωσε στην ΟΑΚΚΕ. Τέτοιο είναι και το χτύπημα που δίνεται τώρα στο ΝΑΡ: Ένα ειδικό πολιτικά περιορισμένο χτύπημα πάνω στο συγκεκριμένο ζήτημα της Πρωτομαγιάς.

Όπως είναι γνωστό, το ΝΑΡ διάλεξε το δρόμο της ξεχωριστής συγκέντρωσης στην Ομόνοια μαζεύοντας γύρω του τη συντριπτική πλειοψηφία του ομορτουισμού. Αυτό έγινε την ώρα που το ψευτοΚΚΕ είχε τη δική του ξεχωριστή φιέστα στο Σύνταγμα κόντρα στη ΓΣΕΕ, ασκώντας την εξωτερική πίεση στις ταλαντευόμενες φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ για να δυναμώσει το αντιευρωπαϊκό μέτωπο του μεσαίωνα.

Τραβώντας το δικό του δρόμο, το ΝΑΡ, έξω από τις προθέσεις του και παρά την κνίτικη γραμμή του, αφαίρεσε ταχτικά απ' το ψευτοΚΚΕ τον τίτλο της μόνης ανεπώνης ταξικής δύναμης την κατεξοχήν ημέρα της γιορτής των εργατών. Εμπόδισε δηλ. να ασκηθεί ολόπλευρα και αποτελεσματικά η πίεση που ήθελαν οι κνίτες πάνω στη ΓΣΕΕ. Ή, αλλιώς, χάλασε ταχτικά ένα μέτωπο πάλης που έστησε το ψευτοΚΚΕ με πολλή φροντίδα στο κέντρο της Αθήνας.

Αυτό έκανε το Ριζοσπάστη της 4ης Μάη έξαλλο. Εκεί, σε άρθρο του Τάκη Τσίγκα, λέει χτυπώντας τα ΜΜΕ: «Ακόμη και την απλή αριθμητική... θυμήθηκαν ξαφνικά κι ενώ, αρκετά χρόνια τώρα, το ΝΑΡ οργανώνει τη δική του, ξεχωριστή πρωτομαγιάτικη σύναξη, χωρίς ποτέ να μιλήσουν για δύο συγκεντρώσεις, φέτος βάλθηκαν να πείσουν τους πάντες ότι οι εκδηλώσεις στην Αθήνα ήταν τρεις».

Και παρακάτω συνεχίζει: «Οι συγκεντρώσεις στην Αθήνα δεν ήταν ούτε τρεις, ούτε δύο, ούτε δυοίμις. Ήταν μία και μοναδική. Αυτή που οργάνωσαν οι ταξικά προσαυτολισμένες διοικήσεις σοματείων και ομοσπονδιών στην πλατεία Συντάγματος και στην οποία συσπειρώθηκαν και διαδήλωσαν τη θέλησή τους να παλέψουν οι χιλιάδες εργαζόμενοι της πρωτεύουσας».

Το πιο συγκλονιστικό όμως στοιχείο μας το δίνουν οι διαρρήχτες του Μ-Λ ΚΚΕ στην εφημερίδα τους. Λένε λοιπόν: α) 'Οτι παραμονές Πρωτομαγιάς η ΕΣΑΚ (συνδικαλιστική παράταξη του ψευτοΚΚΕ) υιοθέτησε το αίτημα για "αλλαγές που θα μειώσουν τις ώρες απασχόλησης και

θα αυξάνουν τις αποδοχές", αίτημα που έβαζε το ΝΑΡ στη δική του "ταξική" πλατφόρμα, για να το τραβήξει πολιτικά στο Σύνταγμα.

β) «Ως γνωστό η ΕΣΑΚ είχε προτείνει γι' αυτή τη συγκέντρωση στο ΝΑΡ να είναι "συνδιοργανωτής" και ομιλητής» (Λαϊκός Δρόμος, 10 Μάη).

Το ΝΑΡ όμως δεν πήγε στο Σύνταγμα, οι διαρρήχτες σύρθηκαν στην Ομόνοια και η "Χ.Α." για λογαριασμό του ψευτοΚΚΕ ανέλαβε να διαπαιδαγωγήσει τους άτακτους ΝΑΡίτες που δεν το ακολουθούσαν. Πράγμα που επιβεβαιώνουν οι ναζί στη φυλλάδα τους. Έτσι, στο φύλλο αρ. 196, 9-14 Μάη, στη στήλη σχολίων ΤΥΠΟ-ΦΩΝΙΚΑ, σελ. 2, η "Χρ. Αυγή", λέει:

«Όλο και πιο συχνά στο εξής θα ακούμε λέξεις όπως παγκο-

σμιοποίηση της οικονομίας, ανταγωνιστικότητα κ.λπ.

-Αποτελούν τη νέα επίθεση του καπιταλισμού που αναγκάζει και εμάς να εκσυγχρονίσουμε το οπλοστάσιό μας διαμορφώνοντας θέσεις και απόψεις με βάση τα νέα δεδομένα.

-Καλός ο Μελιγαλάς, αλλά μόνο μ' αυτόν δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα!

-Χαμός με τη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ την Πρωτομαγιά στο Πεδίο του Άρεως. Καμιά δεκαριά υπουργοί, πέντε-έξι κυβερνητικοί συνδικαλιστές και τρομερή απογοήτευση από τους επαγγελματίες εργατοπατέρες.

-Ανάλογη εικόνα και στην Ομόνοια, όπου μετά βίας οι αριστεριστές παρέα με τους Τούρκους κομμουνιστές μάζεψαν καμιά πεντακοσαριά άτομα.

- Την παράσταση την έκλε-

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΝΑΡ ΥΠΟΤΙΜΑΕΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ "ΧΡ. ΑΥΓΗΣ"

Αποδείξαμε σε άλλο άρθρο πως η τραμπούκικη επίθεση των ναζί στα τρία μέλη του ΝΑΡ έγινε για λογαριασμό του σοσιαλφασισμού. Εδώ θα δείξουμε πως το ΝΑΡ όχι μόνο δεν μπορεί και δε θέλει να δώσει με συνέπεια την πάλη ενάντια στους χιτλερικούς, αλλά στην πράξη έχει σαμποτάρει και εμποδίζει την αντιναζιστική πάλη.

Καταρχήν το ίδιο το χτύπημα το υποβάθμισε στριμώχνοντάς το στη σελ. 13 της εφημερίδας του Πριν, 4 Μάη, χωρίς να δημιουργήσει ζήτημα ή να κάνει καμπάνια ενάντια στη "Χ.Α." Ακολούθησε, βέβαια, ένα πολύ καλό άρθρο για τα γραφεία της "Χρυσής Αυγής", που της παρέχει παράνομο το ΠΙΚΠΑ απ' την ιδιοκτησία του (Πριν, 11/5).

Αυτό όμως ήταν όλο. Έπρεπε να ξεχαστεί, γιατί το μικροαστικό-αντικαπιταλιστικό ΝΑΡ πλειοδοτεί σε αντιευρωπαϊσμό σε σχέση με το ψευτοΚΚΕ. Επόμενο είναι να θεωρεί τη "Χ.Α." σαν "περιθώριο" και να εξηγεί τις φασιστικές επιθέσεις των ναζί με τη θέση ότι «εντάσσονται στο γενικότερο κλίμα κρατικής βίας και καταστολής, με "μακρύ χέρι" τους τις παρακρατικές-φασιστικές οργανώσεις και ομάδες» (Πριν, 4/5).

Ποια είναι η απάντηση του ΝΑΡ;

«Οι εργατικοί αγώνες αυτής της χρονιάς, η μεγάλη επιτυχία της ανεξάρτητης ταξικής συγκέντρωσης στην Ομόνοια δείχνουν ότι το ρεύμα της ανατροπής δε σταματάει με θρασύδειλους τραμπουκισμούς. Θα μας βρουν μπροστά τους!».

Μα ακριβώς αυτοί οι αγώνες έφεραν δίπλα-δίπλα τη "Χ.Α." και το ΝΑΡ σ' όλα τα μεγάλα "ταξικά κινήματα": πλούσιοι α-

ψε το ΚΚΕ, το οποίο μόνο του στο Σύνταγμα μάζεψε τον περισσότερο κόσμο σε μια εκδήλωση που θύμιζε πράγματι εργατική Πρωτομαγιά» (η υπογράμμιση δική μας).

Ακριβώς αυτό! Οι χιτλερικοί αναγνωρίζουν σαν "ταξική" την Πρωτομαγιά του ψευτοΚΚΕ, πράγμα που δεν έκανε το ΝΑΡ. Έπρεπε, λοιπόν, να τιμωρηθεί.

Ασφαλώς το χτύπημα των ναζί δεν έχει να κάνει με μια στροφή του ΝΑΡ σε πιο προοδευτικές πολιτικές θέσεις. Εξακολουθεί το ίδιο να παραμένει η "αριστερή" αντιπολίτευση των κνιτών και συχνά η μαχητική εμπροσθοφυλακή τους. Έχει όμως να κάνει με το γεγονός ότι το ψευτοΚΚΕ προχωράει πια προς την εξουσία εκκαθαρίζοντας το έδαφος από τους εχθρούς του και από όσους δεν το ακολουθούν σε κάθε του κίνηση. Το ίδιο έγινε και στο Πολυτεχνείο, όπου ξυλοκόπησε τότε το "χώρο" (ΑΚΟΑ κ.ά.), που ήθελε ανοιχτό Πολυτεχνείο.

γρότες της Θεσσαλίας, καθηγητές, αλβανοί σοσιαλφασίστες. Πιο παλιά ήταν μαζί στη θερμή και φανατική υποστήριξη του σέρβικου φασισμού με τη γραμμή της αντι-νέας τάξης πραγμάτων. Η λύση είναι ταυτόχρονα και το ίδιο το πρόβλημα. Γιατί το ΝΑΡ κουβαλάει μέσα του ένα μεγάλο μέρος από τη γραμμή του σύγχρονου ναζισμού. Έχει τη θεωρία ότι ο φασισμός έρχεται από την Ευρώπη και ο πόλεμος από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Πώς να καταδικάσει και να παλέψει με συνέπεια ενάντια στην αντιευρωπαϊκή-αντιαμερικάνικη "Χ.Α.", αν πρώτα ή ταυτόχρονα το ΝΑΡ δεν καταδικάσει και παλέψει ενάντια στη δικιά του πολιτική γραμμή;

Ας δούμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από το Πριν, 11 Μάη: «Χρειαζόμαστε ένα κίνημα με καθολικά, αντισυντηρητικά, αντιΕΟΚικά, αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά και με ιστορικό όριο διεκδικήσεων όχι τα όρια της Ενωμένης Ευρώπης, αλλά τον ορίζοντα των δικαιωμάτων της εργατικής τάξης, της νεολαίας και των άλλων καταπιεσμένων. Ταυτόχρονα είναι αναγκαίο να υπάρχει ένας αριστερός, μαχητικός συνδυασμός της πάλης σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο. Αντιμάστριχ και αντιΕΟΚικός αγώνας δεν μπορεί να γίνει ούτε από θέσης ΚΚΕ που φιλοδοξεί να παίξει σχεδόν αποκλειστικά το ρόλο μιας τέτοιας δύναμης, αλλά υπερασπίζεται ακόμα το αστικό έθνος-κράτος...».

Αυτή είναι η κριτική του ΝΑΡ στο ψευτοΚΚΕ -πάντα απ' τα αριστερά, πάντα σα μαχητική εμπροσθοφυλακή του κνιτισμού. Το ΝΑΡ είναι με τους ταξικούς αγώνες μέχρι τελικής πτώσης, ενώ το ψευτοΚΚΕ "μέχρι ενός ο-

ρίου". Το ΝΑΡ είναι συνεπές, ενώ οι κνίτες ασυνεπείς και συμβιβασμένοι, υποταγμένοι!

Δεν είναι παράξενο, λοιπόν, που κατηγορεί το κεφάλαιο και το κράτος ότι καλύπτουν τη "Χ.Α.", ενώ φυσικά το ίδιο την έχει αποκαλύψει. Είναι όμως έτσι;

α) Στο αντιφασιστικό συλλαλητήριο στον Πειραιά ενάντια στους χιτλερικούς, που διοργάνωσε το Εργατικό Κέντρο στις 29/2/96, το ΝΑΡ έλαμψε δια της απουσίας του, όπως και το ψευτοΚΚΕ και, φυσικά, οι διαρρήχτες του ΜΛ-ΚΚΕ, καθώς και το ΚΚΕ-μλ.

Η αισχρή στάση του ΝΑΡ (που συμμετείχε τότε στον εκλογικό συνδυασμό Μαχομένη Αριστερά) στη διακομματική της 11ης Σεπτεμβρίου 1996, στο υπουργείο Εσωτερικών. Όταν μέσα σ' εκείνη τη συνεδρίαση το μέτωπο ΟΑΚΚΕ-Ουράνιο Τόξο έβαλε το ζήτημα να διωχτούν οι ναζί απ' την αίθουσα, ο εκπρόσωπος της Μαχομένης Αριστεράς σιώπησε μαζί με τους υπόλοιπους αρκούμενος στην εξήγηση που έδωσε τότε ο εκπρόσωπος του αστικού κράτους Σκουρής.

Τότε ο εκπρόσωπος του συνδυασμού μας Η. Ζαφειρόπουλος αποτάθηκε μόνο στον εκπρόσωπο της Μαχομένης Αριστεράς (και ηγετικό στέλεχος του ΝΑΡ) Δεσύλλα πριν την έναρξη της διακομματικής για ένα συντονισμό στην καταγγελία της "Χρυσής Αυγής", στο βαθμό που δεν είχε να προτείνει τίποτα στους σοβινιστές του ΑΣΚΕ και τους σοσιαλφασίστες του ΜΛ-ΚΚΕ. Ο Δεσύλλας λοιπόν απάντησε με προκλητικό τρόπο ότι σ' αυτή τη διακομματική είχε ν' ασχοληθεί με σοβαρότερα πράγματα από τη "Χ.Α."...

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΛΑΣΠΗΣ ΤΗΣ ΧΡΕΩΚΟΠΗΜΕΝΗΣ ΚΛΙΚΑΣ ΠΑΣΟΗ

Στο 1ο τεύχος της *Νόβα Ζόρα* (Νέα Αυγή), του νέου περιοδικού του Ουράνιου Τόξου που κυκλοφόρησε στα τέλη του Φλεβάρη, δημοσιεύτηκε σε τρεις γλώσσες (μακεδονικά, ελληνικά και αγγλικά) η πρώτη πολιτική απόφαση του Κεντρικού Συμβουλίου που εκλέχτηκε από τη 2η Συνδιάσκεψη του Ουράνιου Τόξου το Γενάρη του '97.

Στη *Νέα Ανατολή* έχουμε δημοσιεύσει τόσο αυτή την απόφαση όσο και το σημαντικό πολιτικό μανιφέστο που ψήφισε η 2η Συνδιάσκεψη και που αποτελεί στην ουσία μια διακήρυξη ιδεολογικών και πολιτικών αρχών του Ουρ. Τόξου.

Σ' αυτή λοιπόν την πρώτη πολιτική απόφασή του το Κεντρικό Συμβούλιο του Ουρ. Τόξου ανακοινώνει τη διαγραφή του Πασόη, που ηγήθηκε μιας απόπειρας στη διάρκεια των εκλογών να διασπάσει το εκλογικό μέτωπο με την ΟΑΚΚΕ και στη συνέχεια το ίδιο το Ο.Τ. Με την ίδια απόφασή του το Κεντρικό Συμβούλιο επιβεβαίωσε την ορθότητα του κοινού εκλογικού κατεβάρματος με την ΟΑΚΚΕ.

Λίγες μέρες μετά από αυτή την έκδοση της *Νέας Ζόρας* ο Πασόης κυκλοφόρησε ένα τεύχος με τον αριθμό 11 και με τον τίτλο της παλιάς *Ζόρας*, που την εξέδιδε το Ουράνιο Τόξο ως το φύλλο 10. Στο τεύχος αυτό ο Πασόης, μαζί με ένα ελάχιστο αριθμό συνεργών και κυρίως τον Τίλιο, εμφανίζεται και σαν ηγέτης του Ουράνιου Τόξου. Προφανώς ο Πασόης αξιοποίησε το γεγονός ότι στην παλιά *Ζόρα* εμφανιζόταν αυτός σαν εκδότης, και έτσι σφετερίστηκε τον τίτλο και το δημοσιογραφικό όργανο ενός κόμματος μέσα στο οποίο κατά συντριπτικό τρόπο απομονώθηκε και διαγράφηκε.

Ολόκληρο αυτό το φυλλάδιο της κλίκας Πασόη είναι ένας λιβελλος αφιερωμένος στο χτύπημα της εκλογικής συνεργασίας του Ουράνιου Τόξου με την ΟΑΚΚΕ, στο χτύπημα των ηγετικών στελεχών του Ο.Τ. που υποστήριξαν τη συνεργασία αυτή και στο χτύπημα της ίδιας της ΟΑΚΚΕ.

Από την άποψη του άμεσου και πρακτικού πολιτικού ενδιαφέροντος δε θα άξιζε κανείς να απαντήσει, αφού όλα τα κείμενα αυτού του φυλλαδίου είναι σε γενικές γραμμές μέτριου πολιτικού επιπέδου, που εκτοξεύονται από ανθρώπους που βρίσκονται σε μεγάλη απομόνωση μέσα στις τάξεις εκείνων που υποτίθεται ότι εκφράζουν, δηλαδή στις τάξεις των εθνικά Μακεδόνων.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Είναι ωστόσο απαραίτητη μια απάντηση από μια μακροπρόθε-

ση σκοπιά. Κι αυτό για δύο λόγους: Ο ένας είναι ότι η κλίκα Πασόη ενώ είναι από μόνη της ακίνδυνη, σαν ακούσιο ή εκούσιο εργαλείο ισχυρών προστατών μπορεί στο μέλλον να προκαλέσει ζημιά. Αυτό ήδη αποδείχτηκε στις εκλογές και αμέσως μετά από αυτές, όταν ο Συνασπισμός και το ψευτοΚΚΕ μέσω της αισχρής και φιλοκνίτικης *Εποχής* έδωσαν ένα διπλό χτύπημα στην ΟΑΚΚΕ και στη συνεργασία του Ουρ. Τόξου μαζί της. Τότε έριξαν στο παιχνίδι μια βδομάδα πριν τις εκλογές, τον Τίλιο με το ψευδώνυμο Αποστόλου και στη συνέχεια τον Πασόη σα δήθεν εκπρόσωπο του Ο.Τ. δημοσιεύοντας δύο βρόμικα άρθρα τους.

Μια βδομάδα μετά, η *Εποχή* ξαναχτύπησε λυσσασμένα την ΟΑΚΚΕ με άρθρο του στελέχους του "Δίκτυου" Σίσης Βωβού πατώντας πάνω στα δύο προηγούμενα άρθρα, ενώ αρνήθηκε να δημοσιεύσει τις αλληπάλληλες απαντήσεις της ΟΑΚΚΕ.

Η εκστρατεία της *Εποχής* ήταν μια άμεση ενθάρρυνση στην κλίκα Πασόη να διασπάσει το Ο.Τ. και κυρίως να φέρει τη ρήξη ανάμεσα σ' αυτό και στην ΟΑΚΚΕ. Η κλίκα απέτυχε οικτρά και στο ένα και στο άλλο και εκτέθηκε για πάντα στους Μακεδόνες, όμως ακόμα και σήμερα καμιά Βωβού και καμιά *Εποχή* δεν έχουν καταδικάσει ούτε τους Πασόηδες ούτε βέβαια έχουν κάνει αυτοκριτική για τη δικιά τους διασπαστική στάση ενάντια στο Ο.Τ.

Αυτό σημαίνει ότι, παρόλη τη χρεωκοπία των Πασόηδων, οι "προστάτες" τους, που παραμένουν θανάσιμοι εχθροί της ΟΑΚΚΕ και του Ο.Τ., όπως και κάθε άλλη αντίδραση και κάθε άλλος ομορτυνισμός μέσα στο κίνημα, αντλούν πάντα επιχειρήματα εναντίον μας μέσα από τον κουβά με τη λάσπη των Πασόηδων. Τους ίδιους τους έχουν ήδη εγκαταλείψει, αλλά τον κουβά τους ποτέ.

Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο επιβάλλεται μια απάντηση στην κλίκα είναι βαθύτερος και είναι λόγος αρχής. Η επίθεση Πασόη-Τίλιου δεν είναι μια εξωτερική επίθεση στο Ο.Τ., και κατά προέκταση δεν είναι μια εξωτερική επίθεση και στην ΟΑΚΚΕ. Μέχρι χθες οι Πασόης-Τίλιος ήταν ηγετικά στελέχη του Ο.Τ., ενώ το Ο.Τ. ήταν και είναι για την ΟΑΚΚΕ ένας αληθινός σύμμαχος. Η επίθεση Πασόη-Τίλιου στην ΟΑΚΚΕ και το Ο.Τ. και ιδίως η προσπάθεια διάσπασης της ενότητας ΟΑΚΚΕ-Ο.Τ. είναι κυρίως μια επίθεση από τα μέσα. Οι Πασόης-Τίλιος στέκονται τώρα απέναντι στο Ο.Τ. και απέναντι στην ενότητα ΟΑΚΚΕ-Ο.Τ. σαν εχθροί, αλλά η πλατφόρμα τους έχει πα-

ραχθεί με τα υλικά μιας εσωτερικής διαμάχης και μιας εσωτερικής εμπειρίας των ίδιων τόσο για τα ζητήματα του Ο.Τ. όσο και για τα ζητήματα της ενότητας του Ο.Τ. με την ΟΑΚΚΕ.

Όμως για μας τους κομμουνιστές τα ζητήματα της εσωτερικής διαμάχης είναι πάντα τα πιο βαθιά ζητήματα. Και όχι μόνο είναι τα πιο βαθιά, αλλά μέσα σ' αυτά βρίσκεται και η βασική κινητήρια δύναμη της εξέλιξης όχι μόνο ενός πολιτικού οργανισμού, αλλά ακόμα και μιας ολόκληρης κοινωνίας. Το σημαντικό σε μια διάσπαση δεν είναι ότι κάποιος άνθρωπος ή ομάδες ανθρώπων, ακόμα και οι πιο μειοψηφικές, μετατρέπονται από φίλους σε εχθρούς ή από "δικά" μας στελέχη σε στελέχη του εχθρού, αλλά ότι οι ιδέες τους, που ως χθες ήταν μέσα μας στα στατικά μας, γίνονται τώρα εξωτερικές εχθρικές ιδέες. Αυτό σημαίνει ότι είναι η εξέλιξη των πραγμάτων που ζητάει την αλλαγή των ιδεών μας και ότι τη ζητάει πάντα με έναν τρόπο πολεμικό, όχι δηλαδή σαν εξέλιξη των παλιών ιδεών, αλλά σαν καταστροφή τους.

Το να κάνει λοιπόν κανένας κριτική στην πλατφόρμα των Πασόη-Τίλιου όπως αναδύεται από τα άρθρα τους στη διασπαστική *Ζόρα* αριθ. 11 σημαίνει να κριτικάρει το παλιό που υπήρχε μέσα στο Ο.Τ. και ταυτόχρονα για μας στην ΟΑΚΚΕ να κριτικάρουμε την ίδια τη δικιά μας αδυναμία στο να συλλάβουμε ολόπλευρα και σε βάθος το χαρακτήρα του κινήματος των εθνικά Μακεδόνων.

Η ρήξη της κλίκας Πασόη με το Ουράνιο Τόξο προφανώς δεν ξεκίνησε από τις βουλευτικές εκλογές. Ο Πασόης ομολογεί στο φυλλάδιό του ότι τα προβλήματα του με τα υπόλοιπα καθοδηγητικά στελέχη του Ο.Τ., δηλαδή με την πλειοψηφία του στελεχικού δυναμικού του Ο.Τ., άρχισαν κιόλας μετά τις ευρωεκλογές του '94 και τα κατηγορεί για συστηματική αδράνεια, υπονόμευση δράσης του κόμματος κ.λπ.

ΣΤΟΧΟΣ ΤΟ ΡΗΓΜΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΑΚΚΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ

Όμως η ρήξη του μ' αυτά εκδηλώνεται στο ζήτημα της συνεργασίας με την ΟΑΚΚΕ. Ο Πασόης επιτίθεται στο Ο.Τ. εξαιτίας της συνεργασίας με την ΟΑΚΚΕ, ενώ το ίδιο ακριβώς κάνει και ο Τίλιος, που μέχρι αυτή τη συνεργασία ήταν σε έντονη σύγκρουση με τον Πασόη και μόνο εξαιτίας της ενώθηκε μαζί του. Αυτό σημαίνει ότι η εκλογική συμμαχία με την ΟΑΚΚΕ δεν προκαλεί, αλλά μόνο φέρνει στην επιφάνεια τις ανεκδήλωτες ακόμα αντιθέσεις μέσα στην

ηγεσία του Ο.Τ. και οδηγεί τελικά την κλίκα Πασόη στην επίθεση, την απομόνωση και τη διαγραφή.

Η πλατφόρμα Πασόη αναδύεται μέσα από το βασικό άρθρο του φυλλαδίου με τίτλο "Η περιπέτεια του Ουράνιου Τόξου". Αυτό δεν είναι παρά μια διεξοδική παρουσίαση της θέσης ότι η ΟΑΚΚΕ, μέσα από μια συνωμοτική και δόλια συνεργασία με μια σειρά στελέχη του Ουράνιου Τόξου αρκετό καιρό πριν τις εκλογές του '96, οδήγησε σχεδόν με το ζόρι το Ο.Τ. σε εκλογική συνεργασία και στη συνέχεια επέδρασε έμμεσα σε αλλαγή της πολιτικής γραμμής και φυσιογνωμίας του μέσα από τη 2η Συνδιάσκεψη του Ο.Τ. το Γενάρη του '97 στη Φλώρινα.

Σ' αυτό το πλαίσιο κινείται και το άρθρο του Τίλιου με τίτλο "Σκηνές από τη δράση των διασπαστών", που κινείται σε ένα βρόμικο προσωπικό λασπολογικό επίπεδο.

Αυτή είναι ωστόσο η εξωτερική ταυτότητα των Πασόη-Τίλιου. Στο βάθος οι δυο τους εκφράζουν άλλες τάσεις που ενώνονται προσωρινά μόνο για τον κοινό ιερό αγώνα που έχει έναν κύριο στόχο: το ρήγμα ανάμεσα στην ΟΑΚΚΕ και το Ο.Τ., ή αλλιώς το ρήγμα ανάμεσα στον ελληνικό λαό και το δημοκρατικό κίνημα της μακεδονικής εθνικής μειονότητας. Από ουσιαστική πάντως πολιτική άποψη, τον ηγεμονικό ρόλο σ' αυτή την επιχείρησή του παίζει ο Πασόης, και δεν είναι τυχαίο που το δικό του άρθρο προσπαθεί να δικαιώσει, να νομιμοποιήσει και να σταθεροποιήσει με κάποια πολιτικά επιχειρήματα τη διασπαστική φράξη απέναντι στο Ο.Τ., αλλά και στην ΟΑΚΚΕ. Αυτό δε σημαίνει ότι ο Πασόης υστερεί έστω και λίγο σε σχέση με τον Τίλιο στη χρήση της μεθόδου της λάσπης ενάντια σε πρόσωπα. Η ιδέα της συνωμοσίας είναι απαραίτητη στους Πασόη και Τίλιο, γιατί τους είναι αδύνατο να στηρίξουν τη διάσπαση που κάνουν στο καθαρά πολιτικό επίπεδο. Την πολιτική και τις πολιτικές θέσεις τις χρησιμοποιούν μόνο για να τρομάξουν και να εντυπωσιάσουν ένα ακροατήριο που το θεωρούν εκπροσιμίο καθυστερημένο, ενώ δεν τολμάνε να πάνε την πολιτική αντιπαράθεση ως το τέλος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

Ο πιο "πολιτικός" λοιπόν Πασόης θεμελιώνει τον πόλεμό του ενάντια στην ΟΑΚΚΕ σε δύο σημεία της εκλογικής πλατφόρμας των "6 σημείων" ανάμεσα στην ΟΑΚΚΕ και το Ο.Τ. του Αυγούστου του '96. Το ένα σημείο είναι η θέση ότι η Τουρκία δεν είναι πραγματικά εχθρός της

Ελλάδας, αλλά ένας κατασκευασμένος εχθρός, και το άλλο η ιδιαίτερη και ξεχωριστή καταδίκη του σέρβικου σοβινισμού και της εθνοκάθαρσης που αυτός πραγματοποίησε.

Ο Πασόης δεν τολμάει να καταγγείλει αυτές τις δύο θέσεις σα λαθεμένες. Το μόνο που έχει να πει είναι ότι η θέση του Ο.Τ. ήταν να «καταδικάζει όλους τους εθνικισμούς ή να τους κατονομάζει όλους, επισημαίνοντας την κύρια έκφρασή τους (και όχι μόνο τον σέρβικο) και να καταγγέλλει την καλλιέργεια έχθρας προς κάθε γειτονικό λαό και χώρα (και όχι μόνο προς την Τουρκία)». Σύμφωνα με τον Πασόη, θα έπρεπε να καταγγελλεί και «ο αλβανικός σοβινισμός, που μιλάει για μεγάλη Αλβανία και ξεσηκώνει τους Αλβανούς της Δημ. της Μακεδονίας, και ο βουλγάρικος, που δεν αναγνωρίζει μακεδονικό έθνος, και ο τουρκικός, που καταπιέζει τους Τούρκους».

Έτσι ο Πασόης κατηγορήσε την αντιπροσωπεία του Ο.Τ. στις συζητήσεις με την ΟΑΚΚΕ για το εκλογικό κατεβάρμα ότι εγκατέλειψε τη θέση για καταγγελία όλων των σοβινισμών και υιοθέτησε μόνο τα σημεία για Τουρκία και Σερβία, υποκύπτωντας δήθεν στις αξιώσεις και τους εκβιασμούς της ΟΑΚΚΕ.

Η αλήθεια είναι ότι η ΟΑΚΚΕ δεν πρόβαλε καμιά αξίωση σ' αυτές τις συζητήσεις και δεν έκανε κανένα εκβιασμό και ήξερε καλά ότι δεν παραβίαζε καμιά απόφαση του Ουράνιου Τόξου προτείνοντας τα σημεία για την Τουρκία και τη Σερβία. Η ΟΑΚΚΕ δε θα πρότεινε ποτέ σ' έναν πολιτικό οργανισμό να αλλάξει μια θέση του ενόψει εκλογών, γιατί τότε αυτή δε θα ήταν μια αληθινή αλλαγή. Θα ήταν μια ψεύτικη υπογραφή σε ένα χαρτί, δηλαδή μια υπόσχεση στο λαό χωρίς αντίκρυσμα. Αν η ΟΑΚΚΕ βρέθηκε μόνη της και ενάντια σχεδόν στους πάντες για μια δεκαετία, είναι ακριβώς γιατί δε θέλησε ποτέ κούφια και ψεύτικες συμμαχίες έξω από αρχές. Άλλωστε ακόμα και οι χειρότεροι εχθροί της μέχρι στιγμής δεν την έχουν κατηγορήσει για έλλειψη συνέπειας. Η θέση για την Τουρκία και τη Σερβία ήταν ακριβώς στο κυρίαρχο πνεύμα του Ο.Τ. για την καταγγελία όλων των σοβινισμών, ακριβώς δηλαδή μέσα σ' αυτό το πνεύμα που επικαλείται ο Πασόης.

Μέσα σ' αυτό λοιπόν το πνεύμα συζητήσε η ΟΑΚΚΕ με την αντιπροσωπεία του Ο.Τ. και επιχειρηματολόγησε με τον εξής τρόπο: Η καταγγελία του σέρβικου σοβινισμού, όπως και η καταγγελία του αντιτουρκισμού, είναι απαραίτητοι όροι μιας αληθινής σύγκρουσης με τον ελληνικό σοβινισμό. Η εκλογι-

Μεγάλης πολιτικής σημασίας ανοιχτή εκδήλωση του Ουράνιου Τόξου

Το Σάββατο 10 του Μάη πραγματοποιήθηκε στη Φλώρινα η πρώτη ανοιχτή συγκέντρωση-συζήτηση του Ουράνιου Τόξου.

Η συγκέντρωση αυτή οργανώθηκε με αφορμή το γεγονός της ανακήρυξης του 1997 στην Ευρώπη σαν έτους κατά του ρατσισμού και της ξενοφοβίας και είχε θέμα «Οι γλωσσικές, πολιτιστικές και εθνικές ιδιαιτερότητες, σημείο αναφοράς στις χώρες της Ενωμένης Ευρώπης και η ελληνική πραγματικότητα».

Σαν κεντρικοί ομιλητές είχαν προσκληθεί και είχαν δηλώσει τη συμμετοχή τους οι παρακάτω:

Ναυσικά Παπανικολάου, εκπρόσωπος της "Ελληνικής Ομάδας για τα Δικαιώματα των Μειονοτήτων".

Παναγιώτης Δημητράς, αντιπρόσωπος του "Ελληνικού Παρατηρητηρίου των Συμφωνιών του Ελσίνκι".

Βασίλης Σακελλαρίου, υπεύθυνος σύνταξης του περιοδικού "Τετράδια Μαρξισμού".

Salih Halil, εκπρόσωπος της τουρκικής μειονότητας της Δυτικής Θράκης.

Alexander Popovski, εκπρόσωπος του "Συλλόγου των Πολιτικών Προσφύγων" από τη Βίτολα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας.

Ζαφειρόπουλος Ηλίας, από μεριά της Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ.

Γιαννόπουλος Νίκος, μέλος του "Δικτύου για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα".

Ann-Marie Bostrom, αντιπρόεδρος του "Σουηδικού Παρατηρητηρίου των Συμφωνιών του Ελσίνκι για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα".

Εκπρόσωπος του Τμήματος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Συνασπισμού.

Υπάρχουν δύο βασικά ζητήματα γι' αυτή την εκδήλωση στα οποία θα αναφερθούμε: Το ένα είναι η πάλη για την πραγματοποίησή της και το άλλο η ίδια η συγκέντρωση.

ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

Το Ουράνιο Τόξο, όπως αποδείχτηκε από την ίδια τη ζωή, είχε, σύμφωνα με τη δική μας εκτίμηση, να ξεπεράσει δύο λογικών χτυπήματα για να πραγματοποιήσει την πρώτη ανοιχτή εκδήλωσή του: Από τη μια ήταν ο ανοιχτός φασισμός του σοβινισμού και από την άλλη η ύπουλη και προβοκατόρικη, όπως εξελίχθηκε, στάση του ΣΥΝ και του "Δικτύου".

Ο ανοιχτός φασισμός προσπάθησε να εμποδίσει την πραγματοποίηση της εκδήλωσης τρομοκρατώντας τον πληθυσμό, ακόμα και μέσα από τις στήλες του *Ελεύθερου Τύπου* με άρθρα του στιλ: «*Νέα πρόκληση από φιλοσκοπιανούς! Στο πόδι η Φλώρινα για εκδήλωση του Ουράνιου Τόξου*» (30/4/1997). Παράλληλα

εμπόδισε κάθε προσπάθεια του Ουράνιου Τόξου να βρει αίθουσα για την εκδήλωση μέσα στην πόλη. Έτσι είχαμε την άρνηση της Νομαρχίας για αίθουσα, όπως επίσης του Πολιτιστικού Συλλόγου και του Εμπορικού και Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου. Επίσης απαγόρευσαν στα σύνορα την είσοδο στη χώρα μας του Αλεξάντερ Ποπόφσκι, προσκεκλημένου μακεδόνα πρόσφυγα ομιλητή στην εκδήλωση.

Αυτή ήταν μια πλευρά άσκησης κρατικής φασιστικής βίας απέναντι στους εθνικά Μακεδόνες και στην οργάνωσή τους.

Όμως δεν ήταν μόνο αυτή η πλευρά, η πλευρά δηλαδή του ανοιχτού εχθρού. Πάντα δίπλα σ' αυτόν υπάρχει και ο κρυμμένος εχθρός, που χτυπάει πιο ύπουλα και πιο επώδυνα. Αυτός ήταν ο ΣΥΝ και ο κολαούζος του, το "Δίκτυο". Ο κρυμμένος εχθρός έχει τη γραμμή της απορρόφησης των Μακεδόνων από το ρωσοκίνητο άξονα του "ορθόδοξου τόξου". Αυτή η γραμμή εκφράζεται σαν πολιτική "φιλίας" από την Ελλάδα, αρκεί η Δημοκρατία της Μακεδονίας να μείνει έξω από το μέτωπο των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η ίδια πολιτική του ΣΥΝ εκφράζεται και απέναντι στη μειονότητα. Στα πλαίσια της απορρόφησης ο ΣΥΝ, σαν κρατική δύναμη του ρωσοφίλου μπλοκ της άρχουσας τάξης, άπλωσε "χέρι φιλίας" στο Ουράνιο Τόξο. Ένα χέρι όμως που για να το σφίξει το Ουράνιο Τόξο έπρεπε να κάνει βασικές παραχωρήσεις τόσο πάνω στον εθνικό χαρακτήρα της μειονότητας όσο και στην πολιτική του, όπως εκφράστηκε με την πλατφόρμα των "έξι σημείων" στην κοινή εκλογική του κάθοδο με την ΟΑΚΚΕ.

Αυτό το χαρακτήρα είχε η δήλωση συμμετοχής στην εκδήλωση τόσο του ΣΥΝ όσο και του Γιαννόπουλου σαν εκπροσώπου του "Δικτύου".

Όμως η ίδια η ζωή κατέβασε τη μάσκα του δίθην φίλου. Η Δημοκρατία της Μακεδονίας με δηλώσεις του Γκλιγκόροφ έδειξε ότι αντιστέκεται στην τακτική της απορρόφησης. Όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, σε συνέντευξή του σε ιταλική εφημερίδα κατάγγειλε τη Μόσχα σαν υποκινητή της αναταραχής στα Βαλκάνια, ενώ μια μέρα πριν την πραγματοποίηση της εκδήλωσης, με δηλώσεις του σε έλληνες δημοσιογράφους, ξεκαθάρισε πως η χώρα του έχει σα στρατηγικό στόχο την ένταξη στην Ε.Ε. και στο ΝΑΤΟ και πως ο λαός της Δημοκρατίας της Μακεδονίας δεν έχει καμία διάθεση για την αλλαγή του ονόματός.

Η αντίσταση αυτή της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, καθώς και η συνεπής στάση του Ο.Τ. στα

ζωτικά αιτήματα της μειονότητας και η επιμονή του στην πολιτική της δημοκρατίας και της ειρήνης ήταν αυτά που ανάγκασαν το ΣΥΝ και το "Δίκτυο" να ανακαλέσουν τη συμμετοχή τους και να δείξουν το πραγματικό τους πρόσωπο τόσο στους εθνικά Μακεδόνες όσο και ευρύτερα στις δημοκρατικές δυνάμεις της χώρας.

Η ανάκληση αυτή ήταν το χειρότερο χτύπημα στην εκδήλωση, γιατί έπαιρνε τα χαρακτηριστικά συγκεκριμένης προβοκάτσιας.

Γιατί αντικειμενικά η ανακοίνωση της συμμετοχής του ΣΥΝ έδινε μια κάλυψη στην εκδήλωση από τις επιθέσεις του ανοιχτού φασισμού. Η ανακοίνωση όμως από το τοπικό ραδιόφωνο της μη συμμετοχής του άνοιγε με μεγαλύτερο τώρα τρόπο την όρεξη των φασιστών για εκδηλώσεις τρομοκρατίας, ακόμα και βίας, απέναντι στην εκδήλωση.

Στην ίδια προβοκατόρικη κατεύθυνση ακολούθησε και το "Δίκτυο", και μάλιστα με πιο χυδαίο τρόπο. Χωρίς δηλαδή να δώσει καμιά πολιτική εξήγηση, λέγοντας πως ο επικεφαλής τους δεν μπορεί να πάει για κάποιον σοβαρό προσωπικό λόγο και δεν υπάρχει κανένας άλλος από το "Δίκτυο"!!!

Ο ΣΥΝ έστειλε προς το Ουράνιο Τόξο την εξής τοποθέτηση: «*Το Τμήμα Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΣΥΝ σας ευχαριστεί για την πρόσκληση που του απευθύνατε. Θέση μας είναι η υπεράσπιση των δικαιωμάτων όλων των μειονοτήτων, εθνικών, θρησκευτικών, γλωσσικών, πολιτισμικών κ.λπ., όπως αυτά προσδιορίζονται από τις συνθήκες του ΟΑΣΕ που έχει υπογράψει η χώρα μας και μέσα στα πλαίσια της αρχής του απαραβίαστου των συνόρων. Θα είμαστε ευτυχείς αν μας στέλνατε τα υλικά των εργασιών σας προκειμένου να τα χρησιμοποιήσουμε σαν αντικείμενο των συζητήσεων που κάνουμε στο Τμήμα μας*».

Και εδώ δεν υπάρχει καμιά τοποθέτηση για τους λόγους της ανάκλησης της συμμετοχής τους. Αυτό το γεγονός προσπάθησε να το περάσει στα μουγγά ο ΣΥΝ, τόσο μέσα από την παραπάνω ανακοίνωση όσο και από την έλλειψη κάθε αρθρογραφίας στην *ΑΥΓΗ*.

Όμως η παραίτηση του Π. Αθανασόπουλου από τη θέση του υπεύθυνου του τμήματος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του ΣΥΝ και η παρακάτω δήλωσή του που δημοσιεύτηκε στην *ΑΥΓΗ* έδωσε τη διάσταση του ζητήματος σε ευρύτερες δημοκρατικές δυνάμεις και αποκάλυψε τον πραγματικό χαρακτήρα του ΣΥΝ: «*Η αντιμετώπιση εκ μέρους της Πολιτικής Γραμματείας του κόμματος του θέματος ήταν ατυχής. Και αυτό παρά τη διάθεση συνεννό-*

ησης και λήψης υπόψη των εύλογων ανησυχιών που έδειξε το τμήμα. Έτσι, όμως, τέθηκε σε αμφιβολία η αξιοπιστία του ΣΥΝ ως προς τις διακηρύξεις του για τα δικαιώματα των μειονοτήτων και επεδείχθη περιφρόνηση προς το Τμήμα, του οποίου η γνώμη δεν εξητήθη για τους χειρισμούς που έγιναν» (*Αυγή*, 13-5-97).

Η δήλωση αυτή του Αθανασόπουλου, έτσι τουλάχιστον όπως την είδαμε δημοσιευμένη στην *Αυγή*, πέρα από το θετικό ότι σπάει το φράγμα της σιωπής που επέβαλε η καθοδήγηση του ΣΥΝ, δεν μπαίνει στην ουσία του ζητήματος, όταν μάλιστα αναγνωρίζει "εύλογες ανησυχίες". Έτσι, ενώ από τη μια δείχνει την αντίσταση μιας δημοκρατικής τάξης που είναι εγκλωβισμένη μέσα στο ΣΥΝ, από την άλλη μάλιστα αυτή η αντίσταση μπορεί να χρησιμοποιηθεί από την ηγεσία του ΣΥΝ σα μια καινούρια γέφυρα στη συνεχιζόμενη ταχτική της απορρόφησης.

Γιατί αυτή η ταχτική επέβαλε τη σιωπή απέναντι στην εκδήλωση του Ουράνιου Τόξου. Και είναι καταπληκτικός ο τρόπος που αυτή η σιωπή επιβλήθηκε από το ρωσοδόλο μπλοκ σ' όλες τις δυνάμεις, ακόμα και στον *Ελεύθερο Τύπο*, που δεν έγραψε τίποτα μετά τη συγκέντρωση, ακόμα και στους φασίστες στη Φλώρινα κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης, και βέβαια στον εξωκοινοβουλευτικό Τύπο, στην *Εποχή* και στο "Δίκτυο"!

Οι μόνοι που έσπασαν αυτό το φράγμα -και είναι προς τιμή τους- είναι οι "Ιοί" της *Ελευθεροτυπίας*, οι οποίοι παρακολούθησαν την εκδήλωση και της έδωσαν μια σημαντική δημοσιότητα με ένα δισέλιδο άρθρο στην *Ελευθεροτυπία* στις 17 Μάη.

ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΖΗΤΗΜΑ

Παρά τα χτυπήματα που αναφέραμε στο πρώτο μέρος του άρθρου, η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε με απόλυτη επιτυχία σε μια ταβέρνα που παραχωρήθηκε λίγα χιλιόμετρα έξω από τη Φλώρινα.

Ήταν μια ιστορική συγκέντρωση!

Γιατί για πρώτη φορά στη σύγχρονη πολιτική ιστορία η εθνική μακεδονική μειονότητα, ξεπερνώντας τα εμπόδια που της επέβαλαν ανοιχτοί και κρυφοί εχθροί, πραγματοποιεί πολιτική συγκέντρωση στη Φλώρινα. Μέσα σ' ένα κλίμα συγκίνησης και αποφασιστικότητας πάνω από 200 εθνικά Μακεδόνες συζητάν ανοιχτά με ελληνικές οργανώσεις και δημοκράτες και με εκπροσώπους της τουρκικής μειονότητας πάνω στο βασικό ζήτημα για τη δημοκρατία και την ειρήνη στη χώρα: Την κατάκτηση των μειονοτικών δικαιωμάτων.

Μοναδική πολιτική οργάνωση

η ΟΑΚΚΕ. Και αυτό δεν ήταν τυχαίο. Γιατί η ΟΑΚΚΕ είναι η μόνη οργάνωση στη χώρα που δίνει βαθιά την πάλη για τη δημοκρατία αναγνωρίζοντας στον ελληνικό σοβινισμό τον πιο επιθετικό, το χειρότερο σοβινισμό όλων των Βαλκανίων, όπως είπε ο γ.γ. της Κ.Ε. σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος.

Ο σύντροφος στην ομιλία του αναφέρθηκε στην εθνοκάθαρση στην Ελλάδα σαν ουσιαστικό συστατικό του νεοελληνικού κράτους. Συνέχεια αυτής της πολιτικής είναι η φασιστική στρατηγική εξόντωσης της τουρκικής και της μακεδονικής μειονότητας. Η μη αναγνώριση των εθνικά Μακεδόνων είναι μια πολιτική εξαφάνισης των μαρτύρων αυτού του ιστορικού εγκλήματος.

Γι' αυτό, όπως είπε, η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα στα Βαλκάνια που δεν αναγνωρίζει **καμιά** εθνική μειονότητα.

Η εθνοκάθαρση από τη μεριά του ελληνικού σοβινισμού υπηρέτούσε πάντα -συνέχισε ο σύντροφος- την πολιτική της επέκτασης, μια πολιτική που έδενε τη χώρα με τους επιθετικούς ιμπεριαλισμούς και την οδηγούσε στο φασισμό και στον πόλεμο.

Έτσι συνέδεσε ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος την πάλη για την αναγνώριση των εθνικών μειονοτήτων και την κατάκτηση των μειονοτικών δικαιωμάτων σαν το κύριο ζήτημα σήμερα για τη δημοκρατία και την ειρήνη με τις γειτονικές χώρες, και ιδιαίτερα τη Δημοκρατία της Μακεδονίας και την Τουρκία.

Η τοποθέτηση του συντρόφου έγινε δεκτή με ενθουσιασμό από το ακροατήριο και έδειξε τους βαθιούς δεσμούς της ΟΑΚΚΕ με τους εθνικά Μακεδόνες, δεσμούς που βάθαιναν με το κοινό εκλογικό κατέβασμα της Οργάνωσης με το Ουράνιο Τόξο το Σεπτέμβριο του 1996.

Οι τοποθετήσεις των άλλων ομιλητών, του Π. Βοσκόπουλου από το Ουράνιο Τόξο, της Ναυσικής Παπανικολάου, του Παναγιώτη Δημητρά, του Βασίλη Σακελλαρίου, του Salih Halil και της Ann-Marie Bostrom, ήταν επίσης τοποθετήσεις καταδίκης του ελληνικού σοβινισμού. Ήταν τοποθετήσεις που έκφραζαν τη θέληση του πληθυσμού της μακεδονικής μειονότητας να αναπνεύσει ελεύθερα στον τόπο του σε ενότητα με όλο το λαό αυτής της χώρας. Γι' αυτό η ενότητα που έκφρασαν οι ομιλητές στη συγκέντρωση έδωσε έναν ενθουσιασμό στο ακροατήριο, που πήγαζε από την άμεση εμπειρία του ότι υπάρχει δημοκρατικό κίνημα στην Ελλάδα ικανό να σταθεί στο πλευρό τους.

Η διάθεση αυτή έγινε πιο έντο-

συνέχεια στη σελ. 6

Μεγάλης πολιτικής σημασίας ανοιχτή εκδήλωση του Ουράνιου Τόξου

συνέχεια από τη σελ. 5

νη στη συζήτηση που ακολούθησε με τις απαντήσεις των ομιλητών σε πλήθος γραπτών ερωτήσεων του ακροατηρίου.

Δύο βασικά ζητήματα μπήκαν στη συζήτηση.

Το πιο βασικό αφορούσε στη στρατηγική του κινήματος της μειονότητας. Μέσα από ουσιαστική συζήτηση ξεκαθάρισε πως το κίνημα αυτό δεν μπορεί να αποβλέπει ούτε στην απόσχιση-αυτονομία ούτε στη λύση της Ομοσπονδίας.

Ήταν εδώ χαρακτηριστική η τοποθέτηση του Π. Βοσκόπουλου από τη μεριά του Ουράνιου Τόξου: «Από τότε που λειτουργούμε ως πολιτική οργάνωση είτε ως ΜΑΚΙΒΕ είτε ως Ουράνιο Τόξο, έχουμε δηλώσει ότι δε δίνει λύση η αυτονομία. Πιστεύουμε στο σεβασμό των συνόρων,

ανεξάρτητα από τυχόν αδικίες του παρελθόντος. Ο αγώνας για ισοπολιτεία και κοινωνική δικαιοσύνη πρέπει να πραγματοποιηθεί εντός των υφάρχοντων συνόρων».

Ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος μίλησε αρκετά πάνω σ' αυτό το βασικό ζήτημα δείχνοντας πως το κυρίαρχο για το κίνημα της μακεδονικής μειονότητας είναι σήμερα να σπάσει με συγκεκριμένες μορφές τη γκετοποίηση και να έρθει σε ενότητα με τον εργαζόμενο λαό μέσα στην ενιαία πάλη για τη δημοκρατία. Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκαν και οι ομιλίες των άλλων ομιλητών, υποστηρίζοντας τον ενιαίο αγώνα όλου του πληθυσμού της Ελλάδας με το σεβασμό των δοσμένων κρατικών συνόρων.

Το δεύτερο ζήτημα αφορούσε τη στάση του ντόπιου πληθυσμού απέναντι στους μεταφερόμενους

Πόντιους.

Εδώ υπήρχε μια γενική τοποθέτηση για την ενότητα ανάμεσα στους δύο πληθυσμούς. Ο σ. Ζαφειρόπουλος έβαλε την πλευρά πως αυτή η ενότητα δεν μπορεί να γίνει χωρίς την αποκάλυψη και το χτύπημα της εθνορατσιστικής κρατικής πολιτικής της μεταφοράς πληθυσμών με στόχο το χτύπημα του ντόπιου πληθυσμού. Μόνο έτσι, είπε, μπορεί να υπάρξει μια πραγματική ενότητα, προϋπόθεση για την ανάπτυξη του δημοκρατικού κινήματος.

Μέσα από μια τέτοια πλούσια συζήτηση έκλεισε η εκδήλωση, για να ακολουθήσει ένα μακεδονίτικο γλέντι με τοπικούς χορούς και τραγούδια με μια άψογη φιλοξενία προς όλους τους καλεσμένους από τη μεριά του Ουράνιου Τόξου.

Σαμποτάρουν την επικοινωνία με την Τουρκία

Επειδή καλοκαίρι μύρισε και έρχονται διακοπές, αυτοί που θα θελήσουν να ταξιδέψουν προς τα τουρκικά παράλια θα πρέπει εντελώς αυθαίρετα να καταβάλουν χάρατσι 5.000 δρχ. Αυτό προβλέπεται ήδη από πέρσι με νόμο που ψηφίστηκε και επιβάλλει αυτό το φόρο στους θαλάσσιους προορισμούς προς Τουρκία.

Βέβαια, αυτό το "θαλάσσιο" σπατόσημο δεν προορίζεται για την εξοικονόμηση χρημάτων για κατασκευή έργων. Απλά "κάποιοι" σκέφτηκαν αυτόν τον έξυπνο φόρο για να αντιμετωπίσουν τα λεφούσια των ξένων, αλλά και όλο και περισσότερων ντόπιων που διαπράττουν το "έγκλημα" να επισκεφθούν τον προαιώνιο εχθρό, να αφήσουν συνάλλαγμα και να ενισχύσουν έτσι την οικονομία της γειτονικής χώρας, που εδώ που τα λέμε προσφέρει και καλύτερες και φθηνότερες υπηρεσίες

στον τομέα του τουρισμού. Κυρίως όμως έτσι θέλουν να κόψουν κάθε γέφυρα στις σχέσεις ανάμεσα στον τούρκικο και τον ελληνικό λαό.

Επειδή όμως μια τέτοια συμπεριφορά εγείρει αντίδραση -και δικαιολογημένη- από την πλευρά των Τούρκων, θαυμάστε τρόπο που βρήκαν αυτοί οι κομπλεξικοί τουρκοφάγοι για να καλύψουν αυτή την επιλεκτική εφαρμογή του φόρου.

Έτσι ο νόμος αναφέρει ότι επιβάλλεται αυτός ο φόρος σε όλους τους θαλάσσιους προορισμούς, εξαιρούνται όμως τα λιμάνια... Ιταλίας, Αλβανίας, Κύπρου, Αιγύπτου, Μαύρης Θάλασσας και φυσικά της Ρωσίας.

Τι απομένει; Μα φυσικά μόνο η Τουρκία!!!

Φανταστείτε τι έχει να γίνει όταν μας τελειώσει η ταχτική των ρωσόφιλων για "επίθεση φιλίας"...

Ο Λαλιώτης κόβει τον Κηφισό

"Ήτανε στραβό το κλίμα, το 'φαγε και ο γάιδαρος", λέει ο λαός μας, κι αυτό ταιριάζει ακριβώς για την κυκλοφοριακή κατάσταση που επικρατεί μέρες τώρα στη λεωφόρο Κηφισού. Αυτή η κατάσταση θα κρατήσει -σύμφωνα με τα λεγόμενα του υπουργού ΠΕΧΩΔΕ Λαλιώτη- μέχρι το 2002! Βεβαίως δεν έχουμε κανένα λόγο να πιστέψουμε το σοσιαλφασίστα Λαλιώτη ότι πράγματι τα έργα που πρόκειται να γίνουν από το ΥΠΕΧΩΔΕ θα τελειώσουν στην ώρα τους και σύμφωνα με το χρονο που ορίζεται στα σχέδια. Η μέχρι σήμερα εμπειρία από την πορεία των μεγάλων έργων δείχνει ακριβώς το αντίθετο: Ο μεγάλος αυτός σαμποταριστής κάνει πάντα ό,τι μπορεί για να καθυστερήσει ή να ματαιώσει κάθε μεγάλο έργο.

Η κατάσταση της κυκλοφορίας είναι κάτι παραπάνω από ανυπόφορη. Σε καθημερινή βάση περνούν από τη διαδρομή αυτή πάνω από 150.000 αυτοκίνητα. Η χρονική διάρκεια για μια διαδρομή 5 περίπου χιλιομέτρων τις ώρες της αιχμής μπορεί να είναι και πάνω από μια ώρα. Όμως η ταλαιπωρία του λαού είναι το λιγότερο που

νοιάζει το Λαλιώτη. Ίσα-ίσα αυτό θέλει: Σαμποτάζ σε βάρος των ζωντανών δυνάμεων της παραγωγής, δηλαδή των ιδίων των ανθρώπων.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι στην περίπτωση των έργων του Μετρό μελετήθηκαν και έγιναν ρυθμίσεις που όχι μόνο δε δημιούργησαν ιδιαίτερα προβλήματα, αλλά σε αρκετές περιπτώσεις καλύτερες συνθήκες κυκλοφορίας.

Όπως δηλώνει ο Β. Ευμολπίδης, πρόεδρος των ελληνικών συγκοινωνολόγων (Ελευθεροτυπία, 13 Μάη), «για τα τεχνικά προβλήματα σε όλο τον κόσμο έχουν βρεθεί λύσεις, εκτός από την Ελλάδα... Στην Ελλάδα κανείς δεν μπήκε στον κόπο να μετρήσει τις επιπτώσεις στο περιβάλλον από αυτά τα προβλήματα. Βεβαίως οι λύσεις έχουν κάποιο κόστος, αλλά θα πρέπει να μετρήσουμε πόσο στοιχίζει σε καύσιμα αυτή η ταλαιπωρία. Επιπλέον, κανένας δεν υπολογίζει το χαμένο χρόνο σ' αυτό τον τόπο».

Τα περιβαλλοντικά προβλήματα ο Λαλιώτης τα «ανακαλύπτει» πάντα όταν είναι να σαμποτάρει κάποιο μεγάλο έργο, να το σταματήσει ή να το καθυστερήσει.

Μια άδεια καρτέκλα

Στο τραπέζι των ομιλητών της εκδήλωσης του Ουράνιου Τόξου στη Φλώρινα υπήρχε μια άδεια καρτέκλα με ένα όνομα: Αλεξάντερ Ποπόφσκι.

Ήταν ο εκπρόσωπος του Συλλόγου Πολιτικών Προσφύγων από τη Βίτολα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας.

Ο ελληνικός φασισμός δεν τον άφησε να περάσει τα σύνορα. Όπως δεν αφήνει για χρόνια τώρα τους μόνους πολιτικούς πρόσφυγες να γυρίσουν στη χώρα που γεννήθηκαν, στη χώρα που πότισαν με το αίμα τους για τη λευτεριά και τη λαοκρατία. Για την πραγματική, δηλαδή, δημοκρατία, τη μόνη που θα τους αναγνώριζε τη ξεχωριστή εθνική-μακεδονική συνείδησή τους και θα τους έδινε κάθε ισοτιμία μέσα στα πλαίσια μιας πραγματικά καλύτερης Ελλάδας.

Γι' αυτό πήραν τα όπλα μαζί με τα καλύτερα παιδιά αυτής της χώρας, γι' αυτό φόρεσαν το δικόχο του ΔΣΕ, γι' αυτό για πρώτη φορά μέσα στη φωτιά της επανάστασης ενώθηκαν με τον υπόλοιπο λαό.

Τώρα ο ελληνικός φασισμός τους λέει: Για να γυρίσετε πίσω, να αποκηρύξετε αυτά για τα ο-

ποία χύσατε το αίμα σας. Να υπογράψετε ότι δεν είστε εθνικά Μακεδόνες, αλλά Έλληνες, κι εμείς θα σας αφήσουμε να πεθάνετε στη γη που γεννηθήκατε.

Έτσι μας έλεγαν στη Μακρόνησο, μας είπε ένας παππούς στη Φλώρινα που πέρασε 15 χρόνια φυλακές και εξορίες. Και εμείς τους απαντήσαμε με έξι χιλιάδες γραπτές δηλώσεις ότι είμαστε σλαβομακεδόνες, όπως έλεγε το κόμμα τότε!

Την ίδια απάντηση δίνει σήμερα ο Αλεξάντερ Ποπόφσκι, όλοι οι πολιτικοί πρόσφυγες που ζουν στη Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Μια απάντηση που βάζει πρωταρχικό καθήκον στο δημοκρατικό κίνημα της χώρας την πάλη για τον άνευ όρων επαναπατρισμό των πολιτικών προσφύγων.

Παρακάτω δημοσιεύουμε ανοιχτή επιστολή του Αλεξάντερ Ποπόφσκι προς το Γ. Παπανδρέου:

«Κύριε Παπανδρέου,

Την εποχή της χούντας ήρθες με δύο άτομα από τη Φλώρινα και σε φιλοξένησα στο σπίτι μου λίγες ώρες. Τότε συζητήσαμε και μου είπες ότι όταν φύγει η χούντα και έρθει στην κυβέρνηση ο Ανδρέας Παπανδρέου θα δοθεί

αμνηστία σε όλους τους πολιτικούς πρόσφυγες και θα έχουν όλα τα δικαιώματα που έχουν οι Έλληνες πολίτες.

Τώρα προσπαθώ να γυρίσω στην Ελλάδα και δε με αφήνουν. Εγώ δεν έχω τίποτα εναντίον της Ελλάδας. Θέλω μόνο να γυρίσω στον τόπο που γεννήθηκα, χωρίς να αποκρημίσω τη ζωή μου και τον αγώνα που έκανα για την ελευθερία. Στον αγώνα αυτό έχασα το μάτι μου και τραυματίστηκα στο χέρι και στο σώμα. Νομίζω ότι έφτασε η ώρα να γίνει πράξη η υπόσχεση που μου είχες δώσει. Να μπορέσω κι εγώ να επιστρέψω, να δω το χωριό μου, το πατρικό μου σπίτι. Σήμερα, 10 Μαΐου 1997, αν και έχω μία πρόσκληση για να παραβρεθώ στην εκδήλωση του Ουράνιου Τόξου στη Φλώρινα (Λέριν), με εμπόδισαν να περάσω τα σύνορα, χωρίς να μου δίνουν μια αιτιολογία γραπτή που ζητήσα.

Σ' όλη μου τη ζωή αγωνίστηκα υπέρ της ειρήνης και της φιλίας των λαών και είμαι αντίθετος στην αλλαγή των συνόρων. Είμαι απλά υπέρ της ισοτιμίας και της δημοκρατίας».

Καμουφλάζ των ναζιστών

Έχουμε επανειλημμένα, μέσα από αναλυτικά άρθρα, αναφερθεί στον ξενόδουλο χαρακτήρα της ναζιστικής συμμορίας της "Χρυσής Αυγής". Σ' αυτό το σημείωμα θέλουμε για μια ακόμα φορά να δείξουμε τη... συνέπεια με την οποία η συμμορία αυτή υπηρετεί τα συμφέροντα των νέων τσάρων

του Κρεμλίνου.

Σε ένα άρθρο στη φασιστοφυλλάδα τους στις 18-23 Απρίλη με το βαρύγδουπο τίτλο «Διεθνής προσανατολισμός της Ελλάδος» βγάζουν τη εξής θέση: «Εάν η Ελλάδα απολέσει την υποστήριξη των ΗΠΑ, έστω και την υποστήριξη που υποτίθεται ότι διαθέτει σήμε-

ρα, τότε μένει ακάλυπτη και αποστάτευτη από ισχυρούς συμμάχους ικανούς να της εξασφαλίσουν την εδαφική της ακεραιότητα και την ύπαρξή της ως κρατική οντότητα. Θα πρέπει να στραφεί προς μια νέα ισχυρή δύναμη. Αυτή είναι η Κίνα».

Η θέση αυτή βγαίνει ξαφνικά -

και μάλιστα σε αντίθεση με όλη την προηγούμενη αρθρογραφία τους, όπου ζητούσαν την... προστασία της Ρωσίας. Σ' αυτό το άρθρο γίνονται ξαφνικά "αντιρώσοι", όταν ένας από τους λόγους που ζητάνε την προστασία της Κίνας είναι «το ότι η Κίνα βρίσκεται σε αντιπαλότητα με τη Ρωσία, τη δεύτερη απειλή κατά του Ελληνισμού, λόγω της θελήσεώς της να αποκτήσει διέξοδο στο Αιγαίο».

Είναι γεγονός πως η αποκάλυψη της ΟΑΚΚΕ για το ρωσόδουλο χαρακτήρα της "Χρυσής Αυγής" προκαλεί ένα μόνιμο πρόβλημα στο σοσιαλφασισμό, καθώς εκθέτει στα μάτια των αντιφασιστών σαν ύποπτη τη φιλορώσικη πολιτική στην Ελλάδα, αφού υιοθετείται από το ναζισμό. Οι ναζιστές με τέτοια τεχνάσματα προσπαθούν λοιπόν, για λογαριασμό των

συνέχεια στη σελ. 8

κή συνεργασία της ΟΑΚΚΕ με το Ο.Τ. έγινε στις βουλευτικές εκλογές της Ελλάδας και όχι της Βουλγαρίας, ούτε της Τουρκίας, ούτε της Αλβανίας. Η μακεδονική εθνική μειονότητα στην Ελλάδα δεν καταπιέζεται από κανέναν άλλο σοβινισμό πέρα από τον ελληνικό, αλλά και όλες οι δημοκρατικές αρχές που υπερασπίζεται η ΟΑΚΚΕ σε ένα μετωπικό κατέβασμα καταπατούνται ακριβώς πρώτα και κύρια από τον ελληνικό σοβινισμό. Για την ΟΑΚΚΕ η μεγάλη κατάρα για τον πολιτικό δημοκρατισμό σε ό,τι αφορά τους εσωτερικούς παράγοντες της εξέλιξης στην Ελλάδα είναι επίσης ο σοβινισμός. Αλλά η στρατηγική σημαία του ελληνικού σοβινισμού για δεκαετίες είναι ο τούρκικος κίνδυνος, ενώ η πιο αρρωστημένη του και χτυπητή έκφραση ήταν η υποστήριξη της τερατώδους σέρβικης εθνοκάθαρσης, μιας εθνοκάθαρσης που εξέγειρε ενάντια της όλο τον πλανήτη και πιο πολύ τον ευρωπαϊκό δημοκρατισμό -που τόσο σταθερά σε όλες του τις διακηρύξεις υποστηρίζει το Ο.Τ.

Η πιο τρανή απόδειξη ότι εκείνη τη νύχτα του Αυγούστου του '96 η αντιπροσωπεία του Κεντρικού Συμβουλίου του Ο.Τ. δεν παραβίασε τη θέληση ούτε τη δική της ούτε του Ο.Τ. είναι ότι αυτές οι θέσεις περιλαμβάνονται και στο τωρινό μανιφέστο του Ο.Τ., και κυρίως ότι ούτε ο Πασόης ούτε ο Τίλιος ούτε οι προστάτες τους στην *Εποχή* και άλλου δεν τόλμησαν ποτέ, ούτε και σήμερα τολμάνε, να τις αμφισβητήσουν.

ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ ΚΑΝΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τί προσπαθούν λοιπόν αυτοί οι τελευταίοι να κάνουν; Προσπαθούν μόνο να τις εμφανίσουν σαν πηγή προβλημάτων. Γράφει ο Πασόης: «*Τα σημεία εκείνα της διακήρυξης τα άρπαξαν οι εφημερίδες και μίλησαν για “εκλογικό μέτωπο Σκοπίων - Αγκυρας” και ήταν τα μόνα που τελικά προέβαλαν. Η εκλογική διακήρυξη είχε σαν βάση ζητήματα γενικής πολιτικής, όπως τα βλέπει η ΟΑΚΚΕ, σε αντίθεση με αυτή των εκλογών του '94, η οποία είχε σα βάση τις διαμαρτυρίες, τα αιτήματα και την πολιτική του Ουράνιου Τόξου*».

Σ' αυτή την παράγραφο προδίνεται ο Πασόης. Η εκλογική διακήρυξη είχε λοιπόν σα βάση “*ζητήματα γενικής πολιτικής*”. Η δευτερεύουσα πρόταση “*όπως τα βλέπει η ΟΑΚΚΕ*” είναι μόνο για να προβοκάρει την κύρια πρόταση. Ο Πασόης δε θέλει μια διακήρυξη που να έχει σα βάση “*ζητήματα γενικής πολιτικής*”, αλλά μια διακήρυξη σαν αυτή των εκλογών του '94, που να έχει σα βάση “*τις διαμαρτυρίες, τα αιτήματα και την πολιτική του Ο.Τ*”.

Ο Πασόης θα ήθελε ένα Ο.Τ. αιώνια καθηλωμένο στις διαμαρτυρίες και τα αιτήματα, πράγματα που αποτελούσαν ουσιαστι-

κά την πολιτική των εθνικά μακεδόνων μέχρι τις ευρωεκλογές του '94. Για το ίδιο άλλωστε λόγο δεν οδυρόταν η *Εποχή* και ο Τίλιος στο προβοκατόρικο άρθρο του ψευτο-Αποστόλου πάνω στις εκλογές; Έγραφαν τότε απευθυνόμενοι στο Ο.Τ.: «*Πότε πρόλαβαν και χάθηκαν τα αιτήματα που μας λέγατε και γράφατε κάποτε; Διότι διάβασα την κοινή ανακοίνωση στην πλατεία Κάνιγγος και δεν είδα τίποτε δικό σας, παρά μόνο πολιτική θεωρία στο γάμο του Καραγκιόζη και... εξωτερική πολιτική. Τόση μεγαλομανία λοιπόν;*»

Η αλήθεια είναι ότι κανένα ειδικό αίτημα του Ο.Τ. δε χάθηκε στην εκλογική πλατφόρμα του Ο.Τ. Αυτά υπήρχαν όλα πυκνά, αλλά με σαφήνεια διατυπωμένα. Εκείνο που άλλαξε είναι ότι το Ο.Τ. έπαψε να είναι στις εκλογές του '96 ένα σκέτο κόμμα διαμαρτυρίας και έγινε ένα κόμμα που βάζει “*ζητήματα γενικής πολιτικής*”, και μάλιστα “*εξωτερικής πολιτικής*”, δηλαδή ένα κανονικό κόμμα. Ήταν φυσικό για ένα κίνημα καταπιεσμένων, όπως είναι οι εθνικά Μακεδόνες, να περάσει πρώτα από το στάδιο της διαμαρτυρίας και της καταγραφής της κοινωνικής του βάσης, στάδιο που κλείνει χρονικά στις εκλογές του '94. Όμως είναι εξίσου φυσικό ένα τέτοιο κίνημα γρήγορα να ριζοσπαστικοποιηθεί και να οδηγήσει αυτή του τη διαμαρτυρία ως την εκπόνηση κεντρικής πολιτικής γραμμής, ως την απόπειρά του δηλαδή να **αλλάξει τις κεντρικές πολιτικές συνθήκες του κράτους στο οποίο ζει, για να αλλάξει τις δικές του συνθήκες.**

Οι εκλογές του '96 και η ΟΑΚΚΕ αποτέλεσαν ένα ευνοϊκό εξωτερικό παράγοντα, όμως το βασικό ήταν η εσωτερική νομοτέλεια του ίδιου του Ο.Τ. Η σύγκρουση του Ο.Τ. με τον ελληνικό σοβινισμό μοιραία θα το οδηγούσε να κάνει κεντρική πολιτική, ιδιαίτερα από τη στιγμή που μέσα από τη Ζόρα το '94 το Ο.Τ. πέταξε, με την “*αυθάδεια*” του καινούριου που έρχεται στο ιστορικό προσκήνιο για να ζητήσει το δίκιο του, τη θέση “*είμαστε εθνικά μακεδόνες, αναγνωρίστε μας σαν τέτοιους ή καθόλου*”. Είναι ακριβώς αυτή η φράση που στέρησε το Ο.Τ. απ' όλους τους συμμαχούς που ονειρεύεται ο Πασόης ή προηγούμενα ο Τίλιος, και δεν είναι η ΟΑΚΚΕ ή οι δήθεν συνωμοσίες που εξευρίσκουν αυτοί οι δύο ανάμεσα στην ΟΑΚΚΕ και τα ηγετικά στελέχη του Ο.Τ.

Ούτε φταίει η απάντηση του Ο.Τ. με το χέρι του Λιθοξόου στην *Εποχή* στις 22/10/96, που πραγματικά χαστούκιζε σα μη διεθνιστές όλους τους αυτοαποκαλούμενους φίλους των Μακεδόνων πλην της ΟΑΚΚΕ.

Η θέση “*εθνικά Μακεδόνες*” φέρνει από μόνη της πυρετό και στα μεγάλα και στα μεσαία και ξεσκεπάζει τα μικρά δήθεν επαναστατικά κόμματα. Ειδικά αυ-

τά τα τελευταία, επειδή είναι βαθιά εξαρτημένα από το ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ είτε ιδεολογικά είτε οργανωτικά, εξοργίζονται με το Ο.Τ. και για τη δεύτερη πλευρά της φυσιογνωμίας του, τη διεθνιστική δημοκρατική πλευρά του, που εκδηλώνεται επίσης με σαφήνεια στο φιλοευρωπαϊκό του προσανατολισμό. Αυτός βρίσκεται διατυπωμένος στα ιδρυτικά καταστατικά του σημεία και δεν είναι καθόλου προϊόν της συνεργασίας του με την ΟΑΚΚΕ.

Η ΟΑΚΚΕ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

Έτσι ωριμάζουν οι συνθήκες για την εκλογική συμμαχία του Ο.Τ. με την ΟΑΚΚΕ, που συμβαίνει ταυτόχρονα να υπερασπίζεται το “*εθνικά Μακεδόνες*”, δηλαδή τον αυτοπροσδιορισμό του μακεδονικού κινήματος και την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας. Ο Πασόης, για να αρνηθεί το νομοτελικό χαρακτήρα αυτής της σύγκλισης, προσπαθεί με μία άτιμη σειρά από ψέματα να εμφανίσει σαν καιροσκοπική την ΟΑΚΚΕ στο Μακεδονικό, και ειδικά στο ζήτημα του ονόματος. Γράφει λοιπόν:

«*Το αξιοπρόσεχτο είναι ότι στο μακεδονικό ζήτημα (η ΟΑΚΚΕ) υποστήριζε να αναγνωριστεί η Δημ. της Μακεδονίας ως “Σλάβικη Μακεδονία”. Για αφίσα με τέτοιο σύνθημα είχε παραπεμφθεί σε δίκη. Δηλαδή είχε την ίδια θέση που υποστήριζε εκείνη την περίοδο και ο τότε πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης. Άλλαξε θέση στο τέλος του 1995, τότε δηλαδή που ήταν πια δεδομένο ότι οι Μακεδόνες δεν υπήρχε περίπτωση να δεχτούν αυτό το όνομα. Αξιοπρόσεχτο είναι επίσης ότι -όπως αποκαλύφθηκε εκ των υστέρων- εκείνη την περίοδο είχε αρχίσει επαφές μαζί της ο Λιθοξόου για κοινή κάθοδο στις επόμενες εκλογές. Αυτό αποκαλύπτει και το λόγο που άλλαξε θέση στο ζήτημα του ονόματος και άρχισε να μας αποκαλεί Μακεδόνες και όχι Σλαβομακεδόνες, όπως μας αποκαλούσε μέχρι τότε*».

Εκτός από την κακοήθεια, χρειάζεται οπωσδήποτε και κάποια δόση βλακειάς για να ισχυριστεί κάποιος ότι ένα κόμμα παραπέμφθηκε σε δίκη από μια κυβέρνηση εξαιτίας μιας θέσης που είχε επίσης ο πρωθυπουργός της χώρας.

Όμως ο Πασόης αισθάνεται αρκετά πειστικός, αφού η ΟΑΚΚΕ ζήτησε δήθεν στην αφίσα της να αναγνωριστεί η Μακεδονία ως Σλάβικη Μακεδονία.

Η ΟΑΚΚΕ δεν υπήρξε ποτέ κανένας από τους νομούς της Δημ. της Μακεδονίας. Από την πρώτη στιγμή της ίδρυσης του ανεξάρτητου μακεδονικού κράτους μόνη της και με σθένος υποστήριξε το δικαίωμά της να ονομάζεται όπως αυτή θέλει. Την απατεωνιά του Πασόη, ότι δήθεν η ΟΑΚΚΕ άλλαξε θέση για τη Μακεδονία μετά το '95, τη

διαψεύδει όχι μόνο το γεγονός ότι η *Νέα Ανατολή* από το '92 ονομάζει τη γειτονική χώρα Δημ. της Μακεδονίας. Κυρίως τον διαψεύδει η επιμονή της ΟΑΚΚΕ στο να καταγγέλλει διαρκώς από το '92 κάθε απαίτηση από την πλευρά της Ελλάδας ή των δήθεν ελληνών δημοκρατών για αλλαγή του ονόματος, αλλαγή της σημαίας, αλλαγή του Συντάγματος της γειτονικής χώρας. Ειδικά μάλιστα στο ζήτημα του ονόματος της χώρας, η ΟΑΚΚΕ αντιμετωπίζει πάντα σαν ταπεινωτική υποχώρηση του μακεδονικού κράτους και έθνους την αλλαγή του συνταγματικού του ονόματος.

Η αφίσα για το Μακεδονικό κολλήθηκε σε μια στιγμή μάλιστα αντιμακεδονικής υστερίας, στην οποία καθόλου δεν έμπαινε από κανέναν ζήτημα σύνθετης ονομασίας. Τότε, το Γενάρη του '92, η οικουμενική απαίτηση ήταν: κανένας όρος Μακεδονία δεν επιτρέπεται στο όνομα της γειτονικής χώρας. Ο τίτλος λοιπόν της αφίσας της ΟΑΚΚΕ “*Να αναγνωριστεί η σλάβικη Μακεδονία*” και μόνο αυτός ήταν τότε ένα σκάνδαλο πρώτου μεγέθους, πόσο μάλλον όταν στο περιεχόμενο της, η αφίσα τοποθετιόταν ως εξής:

«*Όποια ξένη εγκυκλοπαίδεια, όποια σοβαρή ιστοριογραφική μελέτη και οποιαδήποτε διεθνή αναφορά αναζητήσει κανείς δε θα βρει τη γειτονική μας χώρα να ονομάζεται αλλιώς από Μακεδονία ή σλάβικη Μακεδονία ή παλιότερα γιουγκοσλάβικη Μακεδονία. Οι κάτοικοι αυτής της μικρής χώρας από αιώνες ονομάζουν τους εαυτούς τους Μακεδόνες και μιλούν μια γλώσσα ξεχωριστή που την ονομάζουν Μακεδονική. Η απαίτηση της ελληνικής άρχουσας τάξης να αλλάξουν το όνομα αυτής της χώρας είναι εξωφρενική, φασιστική και φιλοπόλεμη*».

Δηλαδή η μεγαλύτερη καταγγελία στην ελληνική άρχουσα τάξη γίνεται επειδή στερεί στη γειτονική χώρα το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού, γίνεται δηλαδή με τη μεγαλύτερη σαφήνεια η τοποθέτηση αρχής. Από και πέρα ο επιθετικός προσδιορισμός “*σλάβικη*”, που γίνεται στον τίτλο, δεν είναι παρά περιγραφικός της χώρας, και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι άμεσα διαχωριστικός από την ελληνική Μακεδονία. Η αφίσα απευθυνόταν στις πλατιές μάζες που εκείνη τη στιγμή, φανατισμένες και βυθισμένες στην άγνοια, πίστευαν εκείνο που έλεγε η υστερική γενική προπαγάνδα, ότι δηλαδή οι εθνικά Μακεδόνες, όταν ζητούσαν να αναγνωριστεί το κράτος τους, ζητούσαν μαζί και τη Θεσσαλονίκη.

Ο προσδιορισμός λοιπόν “*σλάβικη*” ή οποιοσδήποτε άλλος με το ίδιο αποτέλεσμα ήταν εκεί απαραίτητος για μια συγκεκριμένη πολιτική λειτουργία, δηλαδή για να υπονομεύσει το ρεύμα του Μεσαίωνα προβάλλοντας όσο

γίνεται πιο κατανοητά για το πλατύ κοινό την αιρετική θέση. Αυτή η στάση ήταν τόσο μακριά από κάθε Μητσοτάκη, αλλά και από κάθε κατοπινό οπαδό της σύνθετης ονομασίας, που κάνει την αστική τάξη ακόμα και σήμερα -πέντε χρόνια μετά και σε καθεστώς αλματώδους εξομάλυνσης- να μην έχει αθώσει την ΟΑΚΚΕ και να αναβάλλει όσο μπορεί την εκδίκαση των εφέσεων.

Στο ζήτημα του ονόματος η ΟΑΚΚΕ διακρίνει πάντα την πλευρά της ουσίας και της αρχής από την πλευρά της ταχτικής, και σ' αυτή τη διάκριση έχει επιμείνει και στο γνωστό άρθρο της *Νέας Ανατολής* στις 3 του Μάρτη του '93, στο οποίο εγκαινιάστηκε η αναφορά της ΟΑΚΚΕ στη μακεδονική εθνική μειονότητα με τον όρο “*εθνικά Μακεδόνες*” και στο οποίο προφανώς αναφέρεται ο Πασόης για να μιλήσει για δήθεν στροφή της ΟΑΚΚΕ.

Σημειώσαμε λοιπόν σ' εκείνο το άρθρο την εξής θέση: «*Σε τέτοιες εποχές ρευστότητας η έμφαση πρέπει να δίνεται σ' αυτό που εκφράζει τα πρακτικά και ζωτικά συμφέροντα των λαών, εκεί όπου βρίσκεται και το πραγματικό περιεχόμενο της εθνικής και κοινωνικής σύγκρουσης. Στην προκειμένη περίπτωση λοιπόν το όνομα “Σλαβομακεδόνες”, “Σλαβόφωνος” ή “Μακεδόνες” για τα μέλη της μακεδονικής εθνικής μειονότητας δεν είναι αυτό που κρίνει τον προοδευτικό ή αντιδραστικό χαρακτήρα αυτού που το χρησιμοποιεί, αλλά το αν αυτός αναγνωρίζει και υποστηρίζει την εθνική ύπαρξη και τα εθνικά ή εθνομειονοτικά δικαιώματα που απορρέουν από αυτή την ύπαρξη*».

Σε ό,τι αφορά όμως την ταχτική, η ΟΑΚΚΕ έγραφε:

«*Όμως αυτός ο αγώνας (της μακεδονικής εθνικής μειονότητας για τα δικαιώματά της) δεν μπορεί παρά να δοθεί σε συμμαχία με όλο τον ελληνικό λαό και κύρια με τον ελληνικό λαό της ελληνικής Μακεδονίας. Αλλά αυτή η ενότητα δεν μπορεί να αρχίσει από τη θέση “δεν είσαι εσύ ο Μακεδόνες αλλά εγώ”. Αντίθετα, θα πρέπει οι εθνικά Μακεδόνες να βρουν για την ταχτική τους όλους τους αναγκαίους τρόπους, ώστε να μιλήσουν στους Έλληνες της ελληνικής Μακεδονίας με έναν τρόπο που δε θα βάζει από την αρχή ανυπέρβλητα σύνορα ανάμεσα στις δύο εθνοότητες. Αυτός είναι ο λόγος που έκανε την ΟΑΚΚΕ, που υπερασπίζει σταθερά τον εθνικό χαρακτήρα του κράτους της Δημ. της Μακεδονίας και των Μακεδόνων, να χρησιμοποιεί την έκφραση “σλάβοι Μακεδόνες” για να χαρακτηρίσει τους εθνικά Μακεδόνες και όχι το σκέτο Μακεδόνες... Βέβαια, όσο οι ρωσόδοξοι αναπτύσσουν την ταχτική τους και ετοιμάζουν νέα δεσμά για τη μακεδονική εθνι-*

συνέχεια από τη σελ. 7

κή μειονότητα, τόσο αναπτύσσουμε και εμείς και εμβαθύνουμε την ταχτική μας. Για παράδειγμα, στα πρώτα άρθρα μας για τη μακεδονική εθνική μειονότητα το 1987 χρησιμοποιούσαμε τον κλασικό στην αριστερά όρο Σλαβομακεδόνες, και έτσι καταγγείλαμε τη φασιστική καταπίεσή (τους) στην τηλεόραση στις εκλογές του 1989. Όταν όμως το όνομα έγινε το κύριο ζήτημα πάλης και δημοκρατίας, χρησιμοποιήσαμε την έκφραση “σλάβοι Μακεδόνες”, όπου το ουσιαστικό έγινε το “Μακεδόνες” και το “σλάβοι” ένας απλός επιθετικός προσδιορισμός με ένα πεζό “σ”.

Τώρα που το “Σλαβομακεδόνες” μπαίνει στην ημερήσια διάταξη σα μέθοδος άρνησης του εθνικού χαρακτήρα των Μακεδόνων με την ταυτόχρονη υποκριτική τους προσέγγιση, είμαστε υποχρεωμένοι να μην αφήσουμε να αιωρείται μέσα από την ονομασία μια σύμπλευση μ’ αυτή την ταχτική. Έτσι, κάνοντας την αρχή από αυτό εδώ το άρθρο, χρησιμοποιούμε τη διατύπωση “εθνικά Μακεδόνες”, που δεν αφήνει περιθώρια για την αμφισβήτηση του εθνικού χαρακτήρα τόσο του μακεδονικού έθνους στη Δημ. της Μακεδονίας, όσο και της μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, ενώ γίνεται σαφής η αναγνώριση των ελλήνων Μακεδόνων, δίχως να αναγνωρίζεται εθνικός χαρακτήρας σ’ αυτό το “Μακεδόνες”.

Οι Σλαβομακεδόνες του ‘40 – ‘49 ασφαλώς δεν ήταν ομορτωτιστές που αποκαλούσαν έτσι τον εαυτό τους εκτός από Μακεδόνες, ούτε το ΚΚΕ που πέθανε γι’ αυτό στα εκτελεστικά αποσπάσματα. Ούτε ήταν ομορτωτιστές οι “ντόπιοι”, ούτε οι “Σλάβοι Μακεδόνες”, ούτε οι “σκέτοι” Μακεδόνες σε σχέση με τους “εθνικά Μακεδόνες”. Το ότι οι Μακεδόνες του Ο.Τ. στην Ελλάδα χρησιμοποίησαν στα τέλη του ‘94 αυτό τον όρο για τον εαυτό τους δε σημαίνει ότι ως τότε ήταν ομορτωτιστές, αλλά ότι τότε πια είχε φανεί ότι ένα άλλο όνομα σήμαινε **κάτω από τις συγκεκριμένες και μόνο κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες άρνηση του εθνικού τους χαρακτήρα.**

Κάτω από αυτές τις συνθήκες το “εθνικά” σαν προσδιορισμός απαντάει και έμμεσα καταγγέλλει ακριβώς αυτή την απόπειρα εθνικού αποκεφαλισμού. Ένας κακόπιστος ή ένας σχολαστικός θα μπορούσε να ανακαλύψει στον όρο “εθνικά Μακεδόνες” πάλι μια σύνθετη ονομασία, δηλαδή μια νέου είδους άρνηση του σωστού δήθεν σκέτου “Μακεδόνες”. Όμως και το σκέτο Μακεδόνες χρησιμοποιήθηκε με εξαιρετικά διφορούμενο τρόπο από τους μισοπαράνομους Μακεδόνες της Ελλάδας για μια περίοδο, ακριβώς επειδή δε διευκρίνιζε για ποιους Μακεδόνες πρόκειται. Ένας τέτοιος Μακεδό-

νας βολεύει πολύ πολιτικούς τύπους σαν τον Πασόη, που μπορούν να ξεκινάνε σα Μακεδόνες του ΠΑΣΟΚ και να καταλήγουν σε λίγα χρόνια σε Μακεδόνες του Ουρ. Τόξου.

Το “εθνικά Μακεδόνες” δεν αναιρεί το “Μακεδόνες”, αλλά το προσδιορίζει στις συγκεκριμένες συνθήκες και στο συγκεκριμένο χώρο. Ο αληθινός λοιπόν αιχμηρός και πιο σωστός αυτός όρος, που ταυτόχρονα πληγώνει στην καρδιά τον ελληνικό σοβινισμό, αλλά και διευκολύνει το ξεκαθάρισμα και την προσέγγιση των δύο εθνότητων μέσα στην Ελλάδα, ήρθε όταν ωρίμασαν γι’ αυτόν οι συνθήκες και μαζί τους οι συνειδήσεις.

Το ότι οι Μακεδόνες του Ο.Τ. τον υιοθέτησαν για τον εαυτό τους και λίγους μήνες μετά το κάλεσμά τους, τον υιοθέτησε η ΟΑΚΚΕ δεν αποτελεί τίποτα το παράξενο. Αυτή η συμφωνία βγαίνει από τον κοινό αντισοβινιστικό αγώνα και την κοινή δημοκρατική και διεθνιστική στάση και των δύο κομμάτων.

Ο Πασόης ισχυρίζεται ότι η ΟΑΚΚΕ πήρε αυτή τη θέση για να προσεγγίσει το Ο.Τ. ενόψει εκλογών (που κανονικά θα γίνονταν μετά από 2,5 χρόνια). Όμως ο δυστυχής δεν μπορεί να εξηγήσει γιατί κανείς από τους “προστάτες του” στα κοινοβουλευτικά και εξωκοινοβουλευτικά κόμματα δε θέλησε να πετύχει την ίδια προσέγγιση και γιατί, κυρίως, ο ίδιος είναι ανίκανος ακόμα και τώρα να υιοθετήσει τον όρο “εθνικά Μακεδόνες”.

Νομίζουμε ότι έχουμε εκθέσει ως εδώ τις αντικειμενικές και υποκειμενικές προϋποθέσεις της εκλογικής ενότητας της ΟΑΚΚΕ και του Ο.Τ., έτσι ώστε να είναι τουλάχιστον περιττές και γελοίες οι επικλήσεις του Πασόη και του Τίλιου σε συνωμοσίες της ΟΑΚΚΕ με τα ηγετικά στελέχη του Ο.Τ.

Ο ΕΘΝΟΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΩΝ

Όμως η προπαγάνδη συνωμοσιών είναι απαραίτητη στους αντιδραστικούς όταν θέλουν να σπείρουν την καχυποψία μέσα σε ανθρώπους που δεν έχουν την πείρα των ανοιχτών πολιτικών γεγονότων και δεν είναι εξοικειωμένοι με τα πολιτικά φαινόμενα.

Οι αντιδραστικοί, για να χτυπήσουν τους εχθρούς τους, μιλάνε πάντα για συνωμοσίες υποκαθιστώντας τα ανοιχτά πολιτικά στοιχεία, που είναι εύκολα προσιτά στον καθένα, με τα “μυστικά” πολιτικά στοιχεία, που τα ξέρουν μόνο οι ίδιοι.

Η συνωμοτική κατασκευή των Πασόη-Τίλιου είναι η εξής: Στο κέντρο της συνωμοσίας είναι ο Έλληνας Δ. Λιθοξόου, που από ατομική φιλοδοξία ή σαν πράχτορας του ελληνικού κεφάλαιου εισδύει στο Ουράνιο Τόξο μέσω των μακεδόνων υπονομευτών Βοσκόπουλο - Βασιλειάδη - Παπαδημητρίου, αξιοποιεί

την “περιθωριακή και αλλοπρόσαλλη ελληνική ΟΑΚΚΕ” και το οδηγεί στην καταστροφή.

Αυτή η κατασκευή δεν είναι απλά προϊόν αδυναμίας ανάλυσης που ταιριάζει σε χρεωκοπημένους μικροαστούς. Αυτή η κατασκευή είναι χιτλερικού εθνορατσιστικού τύπου. Γιατί δεν είναι απομονωμένη; Δένεται με την εθνορατσιστική γραμμή του Πασόη, όπως διατυπώνεται ανοιχτά στο εξής απόσπασμα του άρθρου του, όπου κριτικάρει το άρθρο 8 του πολιτικού μανιφέστου του Ο.Τ. Σύμφωνα με το άρθρο αυτό του μανιφέστου, «τα έθνη είναι δημιούργημα των νεώτερων χρόνων που ανταποκρίνονται σε συγκεκριμένη ιστορική φάση ανάπτυξης της παραγωγής, της εργασίας και της εξουσίας παγκοσμίως». Ο Πασόης κατηγορεί αυτό το άρθρο γιατί αποτελεί «στενή μαρξιστική προσέγγιση» που «αποκλείει κάθε άλλη εθνοφυλετική και ιστορική προσέγγιση» (η υπογράμμιση δική μας).

Έτσι, σύμφωνα με τον ίδιο, εξυπηρετείται η σοβινιστική ελληνική πολιτική, που απαιτεί τη δέσμευση από τη Δημ. της Μακεδονίας «ότι η αρχαία ιστορική Μακεδονία και οι Αρχαίοι Μακεδόνες αποτελούν δική της κληρονομιά. Πόσοι Μακεδόνες θα το δεχτούν αυτό και τι προβλήματα θα μας δημιουργήσει;»

Αναρωτιέται ο Πασόης για τη θέση περί εθνογένεσης, που «αποκλείει τους Μακεδόνες από την ιστορική Μακεδονία». Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Πασόης μιλάει για εθνοφυλετισμό. Στο φύλλο 8 της παλιάς Ζόρα δε στήριζε τη θέση του για την καταγωγή των εθνικά Μακεδόνων από την αρχαία Μακεδονία σε κρανιοεγκεφαλικές μετρήσεις; Αλλά και μόνος του ο όρος “εθνοφυλετισμός” που χρησιμοποιεί δεν είναι η πιο ακριβής διατύπωση στα ελληνικά του όρου “εθνορατσισμός”;

Ο Πασόης συμπεριφέρεται σα μακεδόνας Παπαθεμελής. Όπως οι έλληνες Παπαθεμελήδες έστησαν στο εδώλιο και διέσυραν τους έλληνες δημοκράτες για συνωμοσία με το μακεδόνα “εχθρό”, έτσι και οι μακεδόνες Παπαθεμελήδες αρχίζουν να κατηγορούν τους μακεδόνες δημοκράτες για συνωμοσία με τον έλληνα “εχθρό”.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΑ ΣΤΕΛΕΧΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Αν μάλιστα τα πιο ξεχωριστά πυρά τα δέχεται ο Λιθοξόου, είναι ακριβώς γιατί πήγε πιο μακριά από τον καθένα σε καταγωγή και το σοβινισμό, φτάνοντας να μετατραπεί από μέλος του καταπιεστικού έθνους, σε μαχητή της ελευθερίας του καταπιεζόμενου έθνους. Αυτό είναι ένα μάθημα διεθνισμού που δε θα του το συγχωρέσουν ποτέ όχι μόνο ο ελληνικός, αλλά φαίνεται ούτε και ο μακεδόνικος σοβινισμός. Ας ξέρουν οι Πασόης-Τί-

λιος ότι σ’ αυτή τη χώρα κανείς ορκισμένος εχθρός του ελληνικού σοβινισμού δεν εξασφάλισε ούτε δόξα ούτε χρήμα.

Αλλά για να μη μένει τίποτα από τον κουβά με τη λάσπη του Πασόη και του Τίλιου, έχουμε να πούμε σε σχέση με τις επαφές της ΟΑΚΚΕ με τα στελέχη του Ο.Τ. και σε σχέση με τις εκλογές του ‘96 τα εξής:

Το Λιθοξόου δεν τον γνωρίσαμε το ‘95. Ο κουτσοπόλης Τίλιος δεν μπορεί να το ξέρει αυτό, γιατί δεν εμφανίστηκε ποτέ στο μεγάλο καμίνι του Μακεδονικού ανάμεσα στα ‘92-‘93 στο χώρο της Αντιεθνικιστικής Συσπείρωσης, όπου τότε συναντήθηκε όλος ο ελληνικός αντιεθνικισμός. Εκεί μέσα τη γραμμή για το Μακεδονικό ως την άκρη, ως την “άμεση και δίχως όρους αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας”, την τράβηξαν πρωτοπόρα ελάχιστοι άνθρωποι που διαμόρφωσαν ανάμεσά τους από τότε δεσμούς πολιτικής εκτίμησης και φιλίας.

Τα στελέχη του Ο.Τ. τα γνωρίσαμε σταδιακά όσο οικοδομούνταν το δημοκρατικό κίνημα της εθνικής μειονότητας, και μάλιστα ανεξάρτητα από το Λιθοξόου. Οι σχέσεις μας μαζί τους ήταν πάντα φιλικές, συντροφικές, ανοιχτές και δε στηρίχτηκαν ποτέ σε ιδιαίτερες διαβουλεύσεις, τα κουτσομπολιά και τη διάσπαση. Τον Πασόη τον γνωρίσαμε πριν από το Βοσκόπουλο και σε καμία περίπτωση δεν τον υπονομεύσαμε ούτε καν αφότου άρχισε να επικαλείται κρανιοεγκεφαλικές μετρήσεις. Τους Βασιλειάδη και Παπαδημητρίου τους συναντήσαμε για πρώτη φορά στην περίφημη προεκλογική συνάντηση των δύο οργανώσεων στην Αριδαία, όπου υπογράφηκε η διακήρυξη των 6 σημείων.

Σε ό,τι αφορά, τέλος, την “πλεχτάνη” που δήθεν προηγήθηκε για να προετοιμαστεί εκείνη η συνάντηση, σημειώνουμε τούτα

τα λίγα: Πραγματικά θα ήταν από μια άποψη εξαιρετικά κολακευτικό για την ΟΑΚΚΕ να είχε από πολύ καιρό οργανώσει εκείνο το εκλογικό κατέβασμα. Όμως, όπως οι περισσότεροι, έτσι και η ΟΑΚΚΕ αιφνιδιάστηκε από εκείνες τις εκλογές-πραξικόπημα. Η απόφαση για κοινό κατέβασμα με το Ο.Τ. πάρθηκε πραγματικά σε ελάχιστο χρόνο, αλλά σε χρόνο υποχρεωτικό. Αν στις 24 του Αυγούστου δεν ξετυλούσαμε και οι δύο οργανώσεις συνεδριάζοντας και δεν αποφασίζαμε εκείνη τη μέρα, δε θα υπήρχε άλλο χρονικό περιθώριο για να κατέβουμε στις εκλογές. Η συμφωνία εκείνη ήταν πραγματικά σπουδαία και θα αφήσει εποχή. Ήταν, ακόμα, ισοτίμη και μακριά από κάθε ηγεμονισμό, όπως αποδείχτηκε και στην ίδια την κοινή προεκλογική εκστρατεία. Οι Πασόηδες προσπαθούν να βάλουν σφήνες μιλώντας για ηγεμονισμό της ΟΑΚΚΕ.

Η αλήθεια είναι ότι τα 6 κοινά σημεία ήταν πραγματικά τα μάλιστα δυνατά κοινά σημεία. Ήταν όμως τόσο αποτελεσματικά, ώστε να ξεσκεπάσουν πρόσωπα και οργανώσεις με έναν τόσο γρήγορο και καθαρό τρόπο, που δε θα έφταναν χρόνια ολόκληρα άλλων πιο “ήρεμων διεργασιών”.

Η ιστορία προχωράει με τους δικούς της ρυθμούς και κανέναν δεν περιμένει. Αν εκείνο τον Αύγουστο στις 24 του μήνα το Ουράνιο Τόξο και η ΟΑΚΚΕ δεν τολμούσαν την εκλογική ενότητα, όλο το δημοκρατικό κίνημα στην Ελλάδα θα έχανε μια μεγάλη ευκαιρία για ένα μεγάλο άλμα προς τα μπρός. Την τόλμησαν και έτσι έβαλαν μπροστά διεργασίες που το λιγότερο που μπορούν να κάνουν είναι να ισοπεδώσουν καιροσκόπους και αντιδραστικούς σαν τον Πασόη και τον Τίλιο και να προκαλέσουν μεγάλα προβλήματα στους προστάτες τους.

Καμουφλάζ των ναζιστών

συνέχεια από τη σελ. 6

αφεντικών τους, να εμφανίσουν επίτηδες την ίδια τους την πολιτική δήθεν δίχως καμιά συνοχή. Βέβαια, μια τέτοια προσπάθεια για όσους παρακολουθούν τα υλικά τους είναι καταδικασμένη να πέσει στο κενό, και μάλιστα στη γελοιότητα. Έτσι, όταν η “αντιπαλότητα” Κίνας-Ρωσίας φεύγει από τη μέση, οι ναζιστές μας ξεχνάνε τη “θέληση των Ρώσων να αποκτήσουν διέξοδο στο Αιγαίο” και γράφουν στη φασιστοφυλλάδα τους στις 9-14 Μαΐου:

«Ως αντίπαλο δέος στην παγκόσμια επικυριαρχία των ΗΠΑ διαγράφεται ο πόλος Ρωσίας και Κίνας, που επισημοποίησε την

παρουσία του με την υπογραφή συμφωνίας στη Μόσχα, μεταξύ Γέλτσιν και Ζεμίν. Σε απάντηση της προς ανατολάς επέκτασης του ΝΑΤΟ, το Κρεμλίνο, σε μια επίδειξη διπλωματικής δεξιοτεχνίας και εναλλακτικών λύσεων, προσεταιρίστηκε το Πεκίνο, δημιουργώντας έναν πανίσχυρο πόλο παγκόσμιας δύναμης, ενόψει του 21ου αιώνα... Το ζητούμενο είναι ο επαναπροσδιορισμός της θέσης της χώρας μας απέναντι στη νέα πραγματικότητα, καθώς είναι γνωστή η πατροπαράδοτη αντιπαράθεση Ρώσων αλλά και Κινέζων με τους Τούρκους».

Το παραπάνω απόσπασμα μιλάει από μόνο του.

ΤΟ ΠΙΟ ΒΡΟΜΙΚΟ ΣΚΟΥΠΙΔΙ

Με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του Ενιαίου Συνδέσμου Δήμων και Κοινοτήτων του Νομού Αττικής αναστάληκε η απεργία των εργαζομένων στη συγκομιδή των σκουπιδιών.

Της απόφασης αυτής είχε προηγηθεί μια σοβαρή πολιτική σύγκρουση μέσα στη Βουλή, η ανάλυση της οποίας παρουσιάζει ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Γιατί αποκαλύπτει ότι τα πιο βρόμικα σκουπίδια της πόλης βρίσκονται μέσα στη Βουλή, και συγκεκριμένα στα έδρανα που κάθονται οι βουλευτές του ψευτοΚΚΕ. Ας δούμε λοιπόν τα γεγονότα.

Υπάρχει εδώ και χρόνια ένας εκβιασμός στη συνείδηση των ανέργων μέσα από τα κόμματα που ελέγχουν τους Δήμους, για τις προσλήψεις σ' αυτά τα άντρα της ρουσφετολογίας. Η μέθοδος είναι απλή: Τους προσλαμβάνουν μέσα από συμβάσεις ορισμένου χρόνου ή έργου και στη συνέχεια προσπαθούν τη μονιμοποίησή.

Το ψευτοΚΚΕ είναι το κόμμα εκείνο που μέσα από τους δήμους που ελέγχει έχει αναδείξει την τακτική αυτή σε επιστήμη. Γιατί το βασικό σ' αυτό δεν είναι απλά, όπως σε άλλα κόμματα, τα πολιτικά οφέλη του ρουσφετιού, αλλά η χρησιμοποίηση των εκτάκτων μέσα από τα Δημαρχεία και τα σωματεία που ελέγχει για τις σοσιαλφασιστικές του κινητοποιήσεις.

Αυτή είναι η μια πλευρά του ζητήματος. Η άλλη είναι πως, έστω και μ' αυτό το μοναδικό τρόπο πρόσληψης, υπάρχουν στους Δήμους εργαζόμενοι οι οποίοι μέσα από το καθεστώς των συμβάσεων βρίσκονται όμηροι στα χέρια του κάθε κόμματος, και μάλιστα σε μια περίοδο έντονης ανεργίας. Και όχι μόνο αυτό, υπάρχουν εργάτες που δουλεύουν στη συγκομιδή των σκουπιδιών, μια δουλειά που σε πολλούς ανθρώπους μόνο και το άκουσμά της προκαλεί αποστροφή.

Έχουμε ομήρους, δηλαδή, στο φασισμό του κάθε κόμματος στους δήμους-φέουδα εργάτες που προσφέρουν ένα τεράστιο κοινωνικό έργο μέσα από μια ιδιαίτερα σκληρή και ανθυγιεινή εργασία.

Αυτός ο φασισμός και αυτή η ομηρία πρέπει να σπάσει, και για να γίνει αυτό πρέπει από τη μια να τσακιστεί το καθεστώς των ρουσφετολογικών προσλήψεων με τη μέθοδο των συμβάσεων μια για πάντα και από την άλλη να λυθεί το πρόβλημα της μονιμοποίησης των ήδη υπάρχοντων.

Χωρίς το πρώτο δεν μπορεί καμιά μονιμοποίηση να έχει προοδευτικό χαρακτήρα, ακριβώς γιατί δυναμώνει το καθεστώς ομηρίας και φασισμού πάνω στους εργάτες.

Αυτό θέλει το ψευτοΚΚΕ, κι αυτό φάνηκε περίτρανα μέσα στη

Βουλή.

Ο υπουργός Εσωτερικών Αλ. Παπαδόπουλος έφερε στη Βουλή τροπολογία που μονιμοποιούσε τους έκτακτους εργαζόμενους στα σκουπίδια, στα νεκροταφεία και στους κήπους, σύμφωνα με το αίτημα της ΕΣΔΚΝΑ και όπως αυτή διαμορφώθηκε μέσα από πλήθος τροπολογιών από αρκετούς βουλευτές όλων των κομμάτων.

Στη ψήφιση αυτής της τροπολογίας αντέδρασαν 16 βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, η Δαμανάκη από το ΣΥΝ, η ΝΔ δήλωσε ότι θα αποχωρήσει και το ψευτοΚΚΕ πως κι αυτό "δυσκολεύεται να παραμείνει στην αίθουσα".

Και όλα αυτά στο όνομα του αγώνα... ενάντια στο ρουσφέτι!

Αποτέλεσμα ήταν να μην μπει σε ψηφοφορία η τροπολογία και να αποσυρθεί για την επόμενη εβδομάδα.

Γράψαμε στην αρχή πως το ψευτοΚΚΕ είναι το πιο βρόμικο σκουπίδι, γιατί το κόμμα αυτό ήταν "φανατικά" υπέρ της απεργίας και των "δίκαιων αιτημάτων" των εργαζομένων.

Μπροστά όμως στη λύση αυτών των αιτημάτων θυμήθηκε ξαφνικά τον αγώνα ενάντια στο ρουσφέτι!

Η επιφανειακά αντιφασιστική στάση του ψευτοΚΚΕ έχει μια καταπληκτική πολιτική συνέπεια. Ποια είναι αυτή; **Το μαύρο αντιευρωπαϊκό πολιτικό μέτωπο της ανωμαλίας.**

Στόχος του ο υπουργός Εσωτερικών Αλ. Παπαδόπουλος.

Το ψευτοΚΚΕ χρησιμοποίησε τους εργάτες στη συγκομιδή των σκουπιδιών για να βγάλει μια απεργία με σημαντικό κόστος για την υγεία του λαού, ενάντια του. Όταν η υπόθεση πήγε στη Βουλή, το ψευτοΚΚΕ πούλησε τα αιτήματα των εργατών και συγκρότησε ένα αντι-Παπαδοπουλικό μέτωπο με στόχο το χτύπημα της ευρωπαϊκής τάσης της κυβέρνησης σε δύο επίπεδα: Τόσο πολιτικά με τη μη ψήφιση της τροπολογίας χρησιμοποιώντας την "ανταρσία των 16", όσο και ελπίζοντας στη συνέχιση της απεργίας.

Η απόφαση της Γ. Συνέλευσης της ΕΣΔΚΝΑ για αναστολή της απεργίας μέχρι τη νέα συνεδρίαση της Βουλής για την ψήφιση της τροπολογίας χάλασε σ' ένα βαθμό τα σχέδιά του.

Όμως, από πολιτική άποψη, το ψευτοΚΚΕ έδειξε πως μέσα στη Βουλή η ευρωπαϊκή πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ και της κυβέρνησης παραμένει δέσμια του ρωσόφιλου μπλοκ της αντίδρασης.

(Επειδή στο θέμα αυτό της μονιμοποίησης των εκτάκτων που εργάζονται στα σκουπίδια σημειώνονται διαρκώς νέες εξελίξεις, το άρθρο μας δεν μπορεί να τις καλύψει. Ανάλυση αυτών των εξελίξεων θα έχουμε σε νέο άρθρο στην επόμενη εφημερίδα).

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

- Το ελληνικό κράτος θεωρεί τους υπηκόους του απόγονους των αρχαίων Ελλήνων.
- Το ελληνικό κράτος θεωρεί τους αρχαιοελληνικούς πολιτιστικούς θησαυρούς που διασώθηκαν ως τις μέρες μας κληρονομιά του.
- Το ελληνικό κράτος εκμεταλλεύεται τους αρχαιολογικούς χώρους και τα "αρχαία" που βρίσκονται σήμερα στα ελληνικά μουσεία (όπως κάνει εξάλλου κάθε κράτος), για να γεμίσει τα ταμεία του.
- 'Ηλιο, θάλασσα και "αρχαία" έχει το ελληνικό κράτος. 'Ηλιο, θάλασσα και "αρχαία" πουλάει στους τουρίστες.
- Τα "αρχαία" θρέφουν την κρατική νομενκλατούρα, τα "αρχαία" θρέφουν και εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες υπηκόους, που ζούν από την τουριστική "βιομηχανία".
- Η επιχείρηση "ελγίνεια" ήταν μια έξυπνη ιδέα της σοβινίστριας θεατρίνας -και ελέω Παπανδρέου, υπουργού πολιτισμού- Μερκούρη (κατά κόσμο: Στέλλα).
- Μια ιδέα για εσωτερική κατανάλωση και αύξηση της δημοτικότητάς της.
- Η αρβανίτισσα Μερκούρη σκέφτηκε πως θα γινόταν εξαιρετικά δημοφιλής στους απογόνους των βυζαντινών ορθοδόξων (που θεωρούν εαυτούς απογόνους των αρχαίων Ελλήνων), αν ξεκινούσε καμπάνια για την επιστροφή των αρχαίων μαρμάρων στον τόπο που βρίσκονταν κατά την αρχαιότητα.
- Με άλλα λόγια, σύμφωνα με το σενάριο, οι ελληνικοί αρχαιολογικοί θησαυροί των ευρωπαϊκών μουσείων έπρεπε να παραδοθούν στο ελληνικό κράτος.
- Θα μπορούσαμε να λέγαμε ότι, έτσι που τέθηκε το ζήτημα, το πρόβλημα δεν ήταν ποιος θα πληρώσει το μάρμαρο (μια και αυτός είναι γνωστός: ο επισκέπτης του μουσείου), αλλά σε ποιον θα πληρώσει το μάρμαρο.
- Αν βέβαια το ελληνικό κράτος χαρακτήριζε με τον ίδιο αυθαίρετο τρόπο εθνική κληρονομιά που πρέπει να βρίσκεται στα ελληνικά μουσεία τις πάμπολλες ιδιωτικές αρχαιολογικές συλλογές που κοσμούν τα αρχοντικά της ελληνικής αστικής τάξης, το πράγμα θα αποκτούσε ενδιαφέρον.
- Αλλά κάτι τέτοιο είναι αδιανόητο για τους Έλληνες πολιτικούς. Μην ξεχνάμε άλλωστε ότι ο πρώην πρωθυπουργός Κωνσταντίνος Μητσοτάκης είναι ο ίδιος συλλέκτης (διάβαζε: "νόμιμος" κλεπταποδόχος αρχαιοτήτων, βάσει του νόμου 2674 του 1921).
- Ποιων "αρχαίων", όμως, να διεκδικούσε την "επιστροφή" το ελληνικό κράτος, και από πού;
- Η απάντηση ήταν σχετικά εύκολη.
- Η σοσιαλίστρια Μελίνα θα όρθωνε το ανάστημά της στη νεοφιλελεύθερη Θάσπερ.
- Η μικρή Ελλάς θα τα έβαζε με τη γηραιά Αλβιόνα.
- Συγκεκριμένος δε στόχος ο 'Ελγιν, που "ληλάτησε" τον Παρθενώνα.
- Ο "μισητός" στους φιλέλληνες του 19^{ου} αιώνα 'Ελγιν, που για την πράξη του αυτή ο λόρδος Βυγον έγραφε με οργή:
- *Μα απ' τους ιερόσυλους που το ναό διαγούμησαν του κάστρου/ διώχνοντας την Παλλάδα απ' το στερνό της το βασίλειο/ ο μουσαρότερος ποιος είναι;/ Κοκκίνησε, Καληδονία (Σκοτία), από ντροπή! Είναι παιδί δικό σου!*
- Οι ιερόσυλοι που διαγούμησαν το ναό της Παλλάδας προηγήθηκαν ωστόσο του 'Ελγιν κατά δώδεκα αιώνες.
- Ήταν οι χριστιανοί παπάδες της Αθήνας του 7^{ου} αιώνα, που φώναζαν τους αρχιτέκτονες Απόλλωνα και Ευλόγιο να καταστρέψουν το ναό των ναών, το αριστούργημα του Ικτίνου, του Καλλικράτη και του Φειδία και να τον παραμορφώσουν με τον τρόπο εκείνο που μόνο η χριστιανική βαρβαρότητα ήξερε, μετατρέποντάς τον σε εκκλησία της Παναγίας.
- Και είναι η έκπτωση του Παρθενώνα σε χριστιανική εκκλησία που επέτρεψε στο συνθέτη του Ακάθιστου Ύμνου, πατριάρχη Στέργιο, να γράψει:
- *Χαίρε φιλοσόφους ασόφους δεικνύουσα/ χείρε τεχνολόγους αλόγους ελέγχουσα/ χείρε των Αθηναίων τας πλοκάς διασπώσα.*
- Οι Οθωμανοί διάδοχοι του Βυζαντίου και τις αρχαιότητες σεβάστηκαν και τις εκκλησίες. Έφτανε ένας μιναρές για να μετατραπεί, στη συνέχεια, η εκκλησία της Παναγίας του Κάστρου σε τέμενος.
- Η μεγάλη καταστροφή της Ακρόπολης συνέβη στις 15 Σεπτεμβρίου του 1867, όταν βολή κανονιού του ενετικού στρατού, προερχόμενη από το λόφο του Φιλοπάππου, έπεσε σε αυτή, ενώ είχε μετατραπεί από τους πολιορκούμενους Οθωμανούς σε πρόχειρη πυριτιδαποθήκη.
- Η απόσπαση των γλυπτών της Ακρόπολης, το 1801, από τον πρεσβευτή της Βρετανίας στην Κωνσταντινούπολη λόρδο 'Ελγιν ήταν προϊόν συμφωνίας της βρετανικής κυβέρνησης Πιπτ και της Υψηλής Πύλης.
- Οι ρωμιοί τεχνίτες, που κατέβασαν με τις οδηγίες του 'Ελγιν τις μετόπες και τα αετώματα, δούλευαν ελεύθερα, καθώς την άδεια την παραχωρούσε σουλτανικό φερμάνι.
- Η μεταφορά των γλυπτών στο βρετανικό μουσείο (τρεις δεκαετίες πριν τη δημιουργία του ελληνικού κράτους) ήταν καθόλα νόμιμη, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο της εποχής.
- Υπάρχει ωστόσο και μια άλλη σημαντική πλευρά σ' αυτή την υπόθεση.
- Είναι η συμπεριφορά των χριστιανών κατοίκων της Ελλάδας, κατά το μεσαίωνα και τους νεότερους χρόνους, στα αρχαία μάρμαρα που έβρισκαν σκάβοντας τα χωράφια τους.
- Για αιώνες τα χρησιμοποιούσαν για οικοδομικά υλικά. Είτε ολόκληρα, ενσωματώνοντάς τα σε εκκλησίες, σπήλια και στάβλους, είτε κυρίως για την παρασκευή ασβέστη.
- Μετά το 18 αιώνα, που άρχισαν να εμφανίζονται οι ευρωπαϊκοί αρχαιολάτρες περιηγητές, η πώληση των αγαλμάτων (και των αρχαίων νομισμάτων) άρχισε να αποτελεί ένα έξτρα έσοδο για κάποιους αγράμματους ρωμιούς χωριάτες.
- Με φρίκη ο γάλλος περιηγητής Castellan παρατηρούσε στα τέλη του 18^{ου} αιώνα:
- *Δεν κοπιάζουν δίδου να πελεκήσουν τα μάρμαρα. Γκρεμίζουν τα περιλαμπρα αρχαία οικοδομήματα και χρησιμοποιούν τα υλικά για να χτίζουν οικοδομές. Είδα τα ερείπια ενός ναού εξαιτίας αρχιτεκτονικής, πολύτιμα μάρμαρα, ανάγλυφα και άλλα αριστουργηματικά γλυπτά να χρησιμοποιούνται για φράγμα στην παροχέτευση των νερών προς το αυλάκι που κινούσε έναν πανάθλιο ξύλινο μύλο. Αλλού βλέπεις κίονες κάθε λογής αποκολλημένους από διάφορα μνημεία να χρησιμοποιούνται για υποστηρίγματα στάβλων. Μια αρχαία σαρκοφάγος με συντριμμένη τη βάση έγινε μαργέλι πηγαδιού και μια άλλη ποτίστρα για τα γιδοπρόβατα.*
- Αυτή την τύχη είχαν τα αρχαία μάρμαρα στα χέρια των προγόνων μας.
- Δεν είναι όμως καλύτερη η τύχη τους σήμερα. Ο Παρθενώνας, οι Μυκίνες και η Κνωσός, λόγω χάρη, καταρρέουν, σύμφωνα με πρόσφατα έγκυρα δημοσιεύματα, εξαιτίας της αδιαφορίας του ελληνικού υπουργείου Πολιτισμού.
- Το ελληνικό αίτημα για την επιστροφή των ελγινείων μαρμάρων αφήνει παγερά αδιάφορη τη μορφωμένη Ευρώπη.
- Αποτελεί απλώς ένα ακόμη ιδεολόγημα εσωτερικής κατανάλωσης και ένα βρόμικο αντιευρωπαϊκό παιχνίδι του ελληνικού εθνικισμού.

